№ 13 Warszawa, dnia 13 maja 1924 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 1 złoty, z przesyłką zwyczajną 1 zł. 25 gr., poleconą 1 zł. 50 gr. Prenumerata za kwartał I-szy r. b. 5 zł. 25 gr. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza jednoszpaltowego petitem tab. 2 złote. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03 tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czękowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ.

Podatki bezpośrednie.

342.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 kwietnia 1924 r.

uzupełniające rozporządzenie waloryzacyjne Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1924 r. w odniesieniu do przepisów o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 165), sprostowane rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 276).

Na zasadzie art. art. 5 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów udzielanych przez instytucje państwowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044), zarządza się co następuje:

§ 1. Przewidziane w punkcie 1 § 4 powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1924 r. przerachowanie na franki złote wyrażonego w markach bilansu otwarcia roku operacyjnego, miarodajnego do ustalenia podstaw wymiaru, może być dokonane według wartości franka złotego w dniu otwarcia roku operacyjnego.

§ 2. Wyrażone w markach pozostałości bilansu zamknięcia rachunków, przedstawiających wartości czysto markowe (część pierwsza § 2 powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 14 marca 1924 r.), można przerachowywać na franki złote według wartości franka złotego w dniu

zamknięcia bilansu, miarodajnego do ustalenia podstaw wymiaru.

Według tej samej wartości franka złotego mogą być przerachowane na franki złote kwoty marek, wydzielone z czystego zysku bilansowego na gratyfikacje pracowników i inne tego rodzaju wydatki, które w myśl postanowień ustawy o podatku dochodowym podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania.

§ 3. Wszelke wydatki, które w myśl punktu 5 art. 10 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z roku 1923 Nr. 77, poz. 607) i art. 3 ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 110) nie moga być odliczone od dochodu podatkowego, mają być celem doliczenia do wyrażonego we frankach złotych zysku bilansowego przerachowane na franki złote według przeciętnej wartości franka złotego z tego miesiąca roku operacyjnego, w którym te wydatki poniesione zostały.

§ 4. Dla celów przerachowania marek na franki złote w związku z postanowieniem §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia ustala się następującą relację franka złotego:

a dzień 1 lutego	1922 r.	1 fr. zł. =	650	mk
„ 1 marca	„	„ „	710	„
„ 1 kwietnia	„	„ „	760	„
„ 1 maja	„	„ „	790	„
„ 1 czerwca	„	„ „	770	„
„ 1 lipca	„	„ „	940	„
„ 1 sierpnia	„	„ „	1160	„
„ 1 września	„	„ „	1640	„
„ 1 października	„	„ „	1710	„
„ 1 listopada	„	„ „	2800	„
„ 1 grudnia	„	„ „	3300	„
„ 1 stycznia	1923 r	„ „	3400	„
„ 31 stycznia	„	„ „	6800	„
„ 28 lutego	„	„ „	8700	„
„ 31 marca	„	„ „	8100	„
„ 30 kwietnia	„	„ „	9000	„
„ 31 maja	„	„ „	10200	„
„ 30 czerwca	„	„ „	20000	„
„ 31 lipca	„	„ „	38000	„
„ 31 sierpnia	„	„ „	48000	„
„ 30 września	„	„ „	67400	„
„ 31 października	„	„ „	308000	„
„ 30 listopada	„	„ „	684000	„
„ 30 grudnia	„	„ „	1220000	„

§ 5. Należności i zobowiązania w obcych walutach, pochodzące z okresu operacyjnego mogą być przyjmowane do frankowego bilansu zamknięcia w ich rzeczywistej wartości, wyrażonej we frankach złotych Natomiast należności i zobowiązania w obcych walutach, pochodzące z okresu, poprzedzającego rok operacyjny, miarodajny do ustalenia podstaw wymiaru, winny być przyjęte do frankowego bilansu zamknięcia w ich frankowej wartości, wynikającej z przerachowania na franki złote bilansu otwarcia roku operacyjnego.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 30.IV 1924 r. Nr. 37, poz. 400)

343.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

z dnia 14 kwietnia 1924 r.

o poborze pierwszej raty podatku majątkowego i przekazaniu czynności obliczenia tej raty komisjom szacunkowym.

Na mocy art. 1 ustęp 1b) i art. 2 ustawy o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej z d. 11 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 25) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z d. 9 kwietnia 1924 r. postanawiam co następuje:

Art. 1. Pierwsza rata podatku majątkowego, obliczona w myśl art. 31 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746), winna być uiszczona w terminie od 10 czerwca do 10 lipca 1924 r.

Art. 2. Zaliczki uiszczone na poczet podatku majątkowego nie będą zarachowane na pierwszą ratę tegoż podatku (art. 1 nin. rozp.) lecz będą uwzględnione w terminach późniejszych.

Art. 3. Czynności władz podatkowych I instancji, dotyczące obliczenia pierwszej raty podatku majątkowego, a określone w art. art. 30, 31 i 32 powołanej ustawy o podatku majątkowym, przekazuje się komisjom i podkomisjom szacunkowym, ustanowionym w myśl art. art. 13, 15 i 16 powołanej ustawy o podatku majątkowym.

Art. 4. W wypadkach dostrzeżenia niedokładności w zeznaniach, komisja szacunkowa (podkomisja, przewodniczący) na zasadzie postanowień art. 30 powołanej ustawy o podatku majątkowym zażąda od płatników wyjaśnień i uzupełnień.

O ile płatnik na wezwanie komisji szacunkowej (podkomisji, przewodniczącego) nie dostarczy w wyznaczonym mu terminie żądanych i dostatecznych wyjaśnień względnie uzupełnień, wówczas komisja szacunkowa sprostuje zeznania na podstawie danych, jakimi rozporządza.

Art. 5. Przy ustalaniu podstawy obliczenia pierwszej raty podatku majątkowego od posiadłości gruntowych, winna komisja szacunkowa, odraczając szczegółowe zbadanie procentu zniszczenia majątku wskutek wojny (art. 8 powołanej ustawy o podatku majątkowym) aż do czasu uskutecznienia ostatecznego wymiaru podatku, stwierdzić, czy procent zniszczenia przekracza 20% majątku, a w wypadku twierdzącym obniżyć narazie szacunek takiego majątku o 20%.

Art. 6. Odwołanie od obliczenia pierwszej raty podatku majątkowego, dokonanego przez komisję szacunkową, rozstrzyga właściwa izba skarbowa.

Art. 7. Wykonanie niniejszego roporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R P. Nr. 35 z dn. 25. IV., poz. 366).

344.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 kwietnia 1924 r.

w sprawie zastosowania stałej jednostki do podatku obrotowego na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na mocy art. 5 lit. a), 6 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R P. Nr. 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Suma obrotu, którą należy wykazać w deklaracji podatkowej lub tymczasowem zgłoszeniu za pierwszy kwartał 1924 r. zgodnie z postanowieniem § 37 ustępu 2 niem. ustawy o podatku obrotowym z dnia 24 grudnia 1919 r. (Dz. U. Rzesz. str. 2157) w brzmieniu ustawy z dnia 8 kwietnia 1922 r. (Dz. Ust. Rzesz. część I str. 373), ma być podana w markach polskich z przerachowaniem na złote (równe frankom złotym) według przeciętnej wartości za pierwszy kwartał 1924 r., którą ustala się w wysokości 1 złoty=1.780.000mk.

§ 2. Przedpłata za pierwszy kwartał winna być obliczona w złotych na podstawie obrotu, przerachowanego na złote zgodnie z postanowieniem § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Jeżeli przy zastosowaniu § 2 wyniknie kwota złotych o więcej niż o jednem miejscu dziesiętnem, a zarazem setne części złotego wynoszą 5 lub więcej, to zaokrągla się ją wzwyż do pełnej dziesiątej części złotego; w przeciwnym razie setne i dalsze części złotego opuszcza się.

§ 4. Podatnik, który przed dniem 1 maja 1924 r. uiścił tytułem przedpłaty za pierwszy kwartał 1924 r. kwotę niższą od obliczonej w myśl §§ 2 i 3, winien dopłacić resztę do dnia 15 maja 1924 r.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 25.IV 1924 r. Nr. 35 poz. 377).

345.

OKÓLNIK L: D. P. 526/II

w sprawie wysokości odpisań na zużycie przedmiotów służących do osiągnięcia dochodu.

Do wszystkich Izb skarbowych oraz Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego w Katowicach.

W związku z okólnikiem z dnia 29 marca 1924 r. L: DP. 344/II w przedmiocie wysokości odpisań na zużycie przedmiotów służących do osiągnięcia dochodu, podlegającego opodatkowaniu na rok podatkowy 1924 — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przy wymiarze podatku dochodowego na rok podatkowy 1924 dla płatników w tym okólniku wymienionych należy odpisanie na zużycie przyjmować w wysokości do 25% od dochodu podatkowego obliczonego tak w markach polskich, jak i we frankach złotych. Dla powyższego celu dochód podatkowy winien być ustalony bez jakichkolwiek potrąceń na amortyzację.

Tem samem prostuje się odpowiednio zarządzenie zawarte w powołanym na wstępie okólniku.

Warszawa, dnia 23 kwietnia 1924 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

346.

ROZPORZĄDZENIE VI MINISTRA SKARBU

z dnia 9 kwietnia 1924 r.

w celu wykonania art. art. 30 i 31 oraz pierwszych sześciu części art. 32 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym tudzież w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o poborze pierwszej raty podatku majątkowego i przekazaniu czynności obliczenia tej raty komisjom szacunkowym.

Na mocy art. 90 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 746) i art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospoltej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o poborze pierwszej raty podatku majątkowego i przekazaniu czynności obliczenia tej raty komisjom szacunkowym (Dz. U. R. P. Nr. 35 poz. 366) zarządza się co następuje:

Do art. 31 ustawy.

§ 1. Wszystkie w terminie złożone zeznania o majątku wraz z dołączonemi do nich kartami A, B, C, C/1 D, E i F (§ 8 rozp. III Min. Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r.—Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 997) winny komisje szacunkowe (podkomisje, przewodniczący) zbadać i sprawdzić dokładnie zarówno

pod względem formy, jak i treści na podstawie spisów płatników i wykazów A, B i C (§ 8 rozp. III Min. Sk.) oraz na podstawie wszystkich materjałów i wiadomości, odnoszących się do stosunków majątkowych płatnika, a będących w posiadaniu władz podatkowych I instancji (akta wymiarowe podatków: gruntowego, budynkowego, przemysłowego (obrotowego) i dochodowego oraz informacje członków komisji szacunkowej).

W szczególności:

1) pod względem formy należy zbadać, czy płatnik określił dokładnie dane wymienione w art. 26 ustawy i w § 10 rozp. III Min. Sk. z dnia 15 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123 poz. 997) a więc np. czy płatnik określił dokładnie części składowe majątku, czy wypełnił właściwe karty, czy podpisał zeznanie i karty;

2) pod względem treści należy sprawdzić, czy dane wyszczególnione w zeznaniu i kartach odpowiadają stosunkom rzeczywistym np., czy płatnik zeznał cały majątek zarówno własny, jak i członków rodziny (art 6 ustawy), czy płatnik zeznał wartość poszczególnych przedmiotów majątkowych zgodnie z normami szacunkowemi, zawartemi w rozp. II Min. Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123 poz. 996), czy co do posiadłości gruntowych, podane w zeznaniu rodzaje uprawy oraz ceny jednostkowe poszczególnych klas dobroci gruntów odpowiadają odnośnym postanowieniom powołanego rozporządzenia, czy płatnik uwzględnił należycie odległość od kolei i t. p., czy obroty przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, podane w zeznaniu, odpowiadają stosunkom rzeczywistym, a przy obliczeniu wartości zastosowano odpowiednie współczynniki.

§ 2. Jeżeli złożone w terminie zeznanie wraz z dołączonemi do nich kartami A, B, C, C/1, D, E i F, bądź pod względem formy, bądź pod względem treści uzna komisja szacunkowa (podkomisja, przewodniczący) za niedokładne, wówczas należy wezwać płatnika na formularzu (wzór Nr. 15) do udzielenia uzupełnień i wyjaśnień o ile możności ustnie protokólarnie, wskazując na braki i niedokładności, które dostrzeżono przy badaniu zeznania.

Jeżeli płatnik w terminie wyznaczonym dostarczy dostatecznych wyjaśnień i uzupełnień, komisja obliczy prowizorycznie pierwszą ratę podatku majątkowego na podstawie sprostowanego tym trybem zeznania. O ile jednak wyjaśnienia w terminie wyznaczonym bądź wcale nie będą udzielone, bądź też będą uznane za niedostateczne, wówczas komisja sprostuje zeznaną wartość majątku na podstawie danych, jakiemi rozporządza.

§ 3. Płatnikom, którzy zeznania wcale nie złożyli lub złożyli je po upływie ustawowego terminu, komisja szacunkowa obliczy pierwszą ratę podatku majątkowego na podstawie danych, jakiemi rozporządza.

Jeżeli płatnik nie złożył zeznania, a komisja szacunkowa (podkomisja, przewodniczący) nie ma dokładnych i dostatecznych danych o częściach składowych majątku i jego stanie oraz wartości, wówczas wezwie płatnika na formularzu wzór Nr. 16 do złożenia zeznania pod zagrożeniem grzywny z art. 70 ustawy. Grzywna może być powtarzaną tak długo, dopóki płatnik nie uczyni zadość wezwaniu.

§ 4. W sposób określony w paragrafach 1—3 nin. rozp. winny postępować również izby skarbowe przy badaniu i sprawdzaniu zeznań osób prawnych obowiązanych do publicznego składania sprawozdań.

§ 5. Po sprawdzeniu i uzupełnieniu zeznań w trybie określonym w poprzednich paragrafach komisja (izba skarbowa) ustali każdemu płatnikowi ogólną wartość majątku zgodnie z postanowieniami rozp. II Min. Skarbu z 15 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr .123 poz. 996) i rozp. IV Min. Skarbu z 1 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4 poz. 32) i obliczy mu pierwszą ratę podatku majątkowego w wysokości $^1/_6$ części podatku, przypadającego według skali z art. 9 ustawy od zeznanej względnie sprostowanej ogólnej wartości majątku.

Protokół z posiedzenia komisji szacunkowej, na którem ustalono pierwszą ratę podatku majątkowego, winien zawierać imię i nazwisko każdego płatnika, ogólną wartość jego majątku i kwotę przypadającego podatku majątkowego.

Obliczoną dla każdego płatnika w sposób wyżej wskazany pierwszą ratę podatku majątkowego wpisze władza podatkowa do księgi bierczej, założonej na formularzu wzór Nr. 17 według gmin i miejscowości, w większych zaś miastach w miarę możności, według ulic.

§ 6. Zawiadomienie o wysokości pierwszej raty podatku majątkowego sporządzone na formularzuu wzór Nr. 18, winny być doręczone płatnikom przed dniem 10 czerwca 1924 r.

§ 7. Od obliczenia pierwszej raty podatku majątkowego dokonanego przez komisję szacunkową, można odwołać się do izby skarbowej, która orzeka ostatecznie. Od obliczenia uskutecznionego przez izbę skarbową, w pierwszej instancji można odwołać się do Ministerstwa Skarbu, którego orzeczenie jest ostateczne.

Odwołania wnosi się w ciągu 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia za pośrednictwem tej władzy podatkowej, która wydała zawiadomienie.

Podniesione w odwołaniu konkretne zarzuty należy sprawdzić i akty sprawy wraz z wnioskiem przedłożyć władzy orzekajacej.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 2. V. 1924 r. Nr. 38, poz. 403).

(Strona pierwsza).

Izba skarbowa ....

Urząd-Inspektorat skarbowy ....

Wzór № 15
do § 2 rozp. VI Min. Skarbu
z dn. 9-VI 1924 r. poz. 403.

dnia ....192..... r.

Do ....

....

w ....

Przy sprawdzaniu złożonego przez Pan .... zeznania o majątku, okazało się, że zeznanie to nie odpowiada wymaganiom art. 26 ustawy o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 94, poz. 746) i § 10 rozporządzenia III Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 roku (Dz. U. R. P. № 123, poz. 997).

Wobec powyższego wzywa się Pan .... na zasadzie art. 30 powołanej ustawy do udzielenia w nieprzekraczalnym terminie .... dniowym wyjaśnień i uzupełnień w kwestjach wyszczególnionych na stronicy drugiej niniejszego pisma, w którym to celu zechce się Pan .... zgłosić w powyższym terminie w biurze podpisanej Władzy przy ul. .... №..... lub w razie niemożności osobistego jawienia się, nadesłać w powyższem terminie odpowiedź pisemną, w przeciwnym bowiem razie za podstawę obliczenia pierwszej raty podatku majątkowego, przyjęte będą dane, jakiemi Władza podatkowa rozporządza.

Izba skarbowa—Przewodniczący Komisji szacunkowej.

(Strona druga)

Dostrzeżone niedokładności:	Wyjaśnienia:

(Strona trzecia)

Dostrzeżone niedokładności:	Wyjaśnienia:

POTWIERDZENIE ODBIORU.

Wezwanie do uzupełnienia i wyjaśnienia zeznania o majątku otrzymałem ....

.... 192..... r.

Podpis ....

ADRES ....

....

....

w..

Izba skarbowa ....

Urząd—Inspektorat skarbowy ....

Gmina ....

Wzór № 16
do § 3 rozp. VI Min. Skarbu
z dn. 9-VI 1924 r. poz. 403.

dnia .... 192 r.

Do ....

....

w ....

Na podstawie danych, jakiemi Władza podatkowa rozporządza, okazuje się, że wartość posiadanego przez Pan .... w dniu 1 lipca 1923 r. majątku uzasadnia obowiązek płacania podatku majątkowego.

Wobec tego wzywa się Pan .... po myśli art. 30 ustawy o podatku majątkowym z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 94, poz. 746) do złożenia w nieprzekraczalnym terminie 8 dni podpisanej Władzy podatkowej (komisji szacunkowej) na załączonych drukach zeznania o majątku wraz z należycie wypełnionemi kartami.

W razie niezastosowania się do niniejszego wezwania w terminie wyznaczonym, za podstawę wymiaru podatku majątkowego będą przyjęte dane, jakiemi Władza podatkowa rozporządza.

Niezależnie od tego nałożona będzie na Pan .... na zasadzie postanowień art. 70 ustawy powołanej grzywna w kwocie .... franków złotych.

Izba skarbowa—Przewodniczący Komisji szacunkowej.

DOWÓD DORĘCZENIA.

Wezwanie do złożenia zeznania o majątku otrzymałem ....

.... dnia ....

Podpis ....

Adres ....

w ....

(Strona pierwsza)

Izba skarbowa

Urząd skarbowy ....

Gmina ....

Kasa skarbowa ....

Wzór № 17
do § 5 rozp. Min. Skarbu
z dn. 9-VI 1924 r. poz. 403.

KSIĘGA BIERCZA

rat podatku majątkowego,

obliczonych prowizorycznie przed dokonaniem ostatecznego wymiaru.

(Strona druga)

№ porządkowy	Imię i nazwisko płatnika, względnie nazwa osoby prawnej	Miejsce zamieszkania, względnie siedziba płatnika	Wartość majątku we frankach złotych	Kwota podatku przypadająca w/g skali z art. 9 ustawy od wartości majątku określonej w kolumnie 3		Rata podatku	Prowizoryczny przepis pierwszej i następnych rat podatku majątkowego		Zmiany w przypisie			Ostateczna kwota przypisu	
									Data i numer rozporządzenia	Kwota (zwyżka czarno, zniżka czerwono)			
				fr.	ct.		fr.	ct.		fr.	ct.	fr.	ct.
1	2	3	4	5		6	7		8	9		10	
						I							
						II							
						III							
						IV							
						I							
						II							
						III							
						IV							

(Strona trzecia)

U I S Z C Z E N I E												Zwrot nadpłaty				UWAGA
Data i pozycja pomocniczego dziennika przychodu	Raty		Kar za zwłokę		Kosztów egzekucyjnych		Zaległość		Nadpłata		Data i numer rozporządzenia	Data i pozycja dziennika przychodu	Kwota			
	fr.	ct.	fr.	ct.	fr.	ct.	fr.	ct.	fr.	ct.			fr.	ct.		
11	12		13		14		15		16		17	18	19			20

Izba skarbowa ....

Urząd skarbowy ....

Gmina ....

Miejscowość ....

Wzór Nr. 18
do § 6 rozp. VI Min. Skarbu
z dn. 9.IV 1924 r. poz. 403

ZAWIADOMIENIE

o wysokości pierwszej raty podatku majątkowego.

Imię i nazwisko płatnika (firma) ....

....

W myśl art. 31 i 32 ustawy o podatku majątkowym z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. P Nr. 94 poz. 746) oraz na zasadzie rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 366), pierwszą ratę podatku majątkowego ustalono w sposób następujący:

Ogólna wartość majątku		Stopień majątku	Stopa procentowa	Wysokość podatku według skali art. 9		1 rata podatku majątkowego w wysokości 1/6 części kwoty z przedziałki 5	
w markach	Równowartość we fr złotych			fr.	ct.	fr.	ct.
1	2	3	4	5		6	

Powyższą ratę podatku należy zapłacić w kasie skarbowej w .... albo bezpośrednio, albo przez Pocztową Kasę Oszczędności w czasie od 10 czerwca do 10 lipca 1924 r. pod rygorem przymusowego ściągnięcia wraz z kosztami egzekucji i odsetkami za zwłokę.

Od powyższego obliczenia pierwszej raty podatku majątkowego można wnieść odwołanie do podpisanej Władzy podatkowej w terminie 14 dni od dnia doręczenia tegoż zawiadomienia. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku zapłacenia podatku w przepisanym terminie.

Spóźnione odwołanie nie będzie rozpatrywane.

.... dnia .... 192.... r.

Izba skarbowa—Urząd—Inspektorat skarbowy.

POTWIERDZENIE ODBIORU.

ZAWIADOMIENIE

o obliczeniu pierwszej raty podatku majątkowego otrzymałem ....

.... dnia 192.... r.

Podpis ....

Adres ....

....

....

w ....

Opłaty stemplowe.

347.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 kwietnia 1924 r.

w sprawie zastosowania złotego do opłat stemplowych oraz podatku giełdowego — na całym obszarze Państwa z wyjątkiem górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie § 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 14 kwietnia 1924 r. w przedmiocie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 351) zarządza się co następuje:

I. Opłaty stemplowe, przewidziane w ustawie z dnia 24 marca 1923 roku w przedmiocie wyrównania opłat stemplowych oraz podatków: spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296).

§ 1. Stawki opłat stemplowych od podań, załączników i świadectw urzędowych, zawarte w taryfie, dołączonej do art.1 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296) jakoteż stawki opłat stemplowych, wymienione w art. 2, 3, 5, 6, 8 i 9 tej ustawy, oraz w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dn. 21 stycznia 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 82), a ostatnio ustalone rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 194) oraz rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 3 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 231) przelicza się na złote w sposób następujący:

a) Taryfa opłat stemplowych od podań, załączników do podań oraz od świadectw urzędowych otrzymuje brzmienie, podane w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

b) Opłatę stemplową od pełnomocnictw, wymienioną w art. 2 ustępie pierwszym ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296), względnie w § 1 ustępie pierwszym rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 299), zmienia się z kwoty 3.800.000 mk., na: 2 zł.; opłatę zaś od pełnomocnictw wymienionych w art. 2 ustępie drugim powołanej ustawy względnie w § 1 ustępie drugim powołanego rozporządzenia, zmienia się z kwoty 1.280.000., na: 70 gr.

c) Opłaty stemplowe od dokumentów przewozowych, wymienione w art. 5 i 6 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296), względnie w §§ 1, 2 i 5 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 300) oraz grzywny, wymienione w § 10 powołanego rozporządzenia, zmienia się w sposób następujący:

1) opłaty od kolejowych listów przewozowych:

co do przesyłek całowagonowych z kwoty 2.560.000 mk., na: 1 zł. 40 gr.;

co do przesyłek półwagonowych z kwoty 1.280.000 mk., na: 70 gr.;

co do przesyłek pojedyńczych z kwoty 130.000 mk. na: 10 gr.

2) opłaty od kolejowych kwitów bagażowych z kwoty 130.000 mk. na: 10 gr.;

3) opłaty od dokumentów przewozowych poza przewozem kolejowym:

od listu przewozowego z kwoty 250.000 mk. na: 10 gr.;

od kwitu bagażowego z kwoty 130.000 mk. na: 10 gr.

4) najwyższy wymiar grzywien z kwoty 382.000.000 mk. na: 210 zł.

d) Opłatę stemplową od pełnych wyciągów z ksiąg metrykalnych, wymienioną w art. 3 ustawy powołanej wyżej pod lit. b), zmienia się z kwoty 770.000 mk. na: 40 gr.

e) Stałe opłaty stemplowe, wymienione w art. 8 ustawy powołanej wyżej pod lit. b), zmienia się z kwoty 380.000 mk. na: 20 gr.

f) Wyrażony sumą stałą najwyższy wymiar kar pieniężnych, wymieniony w art. 9 ustawy powołanej wyżej pod lit. b) zmienia się z kwoty 382.000.000 mk. na: 210 zł.

g) Opłatę za pokwitowanie z przyjęcia podania, wymienioną w 13 przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 298), zmienia się z kwoty 380.000 mk. na: 20 gr.

h) Kwotę 60.000 mk., do której opłatę od podań należy uiszczać znaczkami stemplowemi (§ 11 przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 298), zmienia się na: 10 zł.

II. Opłaty stemplowe od rachunków i od poświadczeń odbioru.

§ 2. Kwoty, wymienione w ustawie z dnia 28 października 1921 r. o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych i innych przedmiotów wartościowych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 676) zmienia się na złote w sposób następujący:

a) Stawkę opłaty stemplowej od rachunków przewidzianą w art. 1 zmienia się na: 10 groszy od każdych nawet niepełnych 50 zł.;

b) Opłatę stemplową od duplikatu lub odpisu rachunku przewidzianą w art. 4, wymienioną również w §§ 2 i 5 ustęp 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 785), a ustaloną ostatnio na 320.000 mk. rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 194) zmienia się na: 20 gr.;

c) Kwotę 500 mk., wymienioną w art. 5 p. 1 i w art. 14 p. 2 powołanej ustawy, określającą najwyższą sumę rachunku i poświadczenia odbioru, wolnych od opłaty stemplowej, a ustaloną ostatnio, na 1.600.000 mk. powołanem rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r., zmienia się na: 1 zł.

d) Opłatę stemplową od poświadczeń odbioru, przewidzianą w art. 11 powołanej ustawy,

zmienia się na: 10 gr od każdych nawet niecałych 20 zł.

e) Opłaty stemplowe od poświadczeń odbioru, przewidziane w art. 12 wynoszą:

przy sumie lub wartości do 50 zł. — 1 gr.
powyżej 50 zł. do 500 zł. — 10 gr.
powyżej 500 zł. do 1000 zł. — 20 gr.

od każdych dalszych choćby tylko rozpoczętych 1000 zł. — o 20 groszy więcej.

f) Kwotę 5000 mk., wymienioną w art. 14 p. 14, ostatnio ustaloną na 16.000.000 mk. rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 194), zmienia się na: 10 zł.

g) Ustęp pierwszy § 13 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 785) otrzymuje brzmienie następujące:

„Opłaty przypadające od jednego rachunku lub potwierdzenia odbioru w kwocie wyższej niż 50 zł., można uiścić także w gotówce przez wniesienie ich do kasy skarbowej".

III. Opłaty stemplowe od czeków.

§ 3. Stawkę opłaty stemplowej od czeków w kwocie 5 mk., przewidzianą w art. 17 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. z r. 1922, Nr. 38, poz. 313) w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 24 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 314), podwyższoną na 10.000 mk. w § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 81), ustala się na 5 gr.

IV. Podatek giełdowy.

§ 4. Kwoty pieniężne, zawarte w ustawie z dni a2 lipca 1921 r. o podatku giełdowym (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 500 w brzmieniu ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 131, poz. 1062) przelicza się na złote w następujący sposób:

1) Podatek przewidziany w art. 11 wynosi od każdych pełnych lub zaczętych 100 zł., które stanowią podstawę wymiaru:

a) o ile przedmiotem umowy są papiery, o stałem oprocentowaniu — po 10 gr.

b) co do akcji, udziałów w gwarectwach (kuksów) i innych papierów o niestałem oprocentowaniu—zasadniczo po 80 gr., a przy umowach, przewidzianych w art. 2—po 40 gr.

Jeżeli jednak obaj kontrahenci wykonywają przedsiębiorstwo bankowe lub przedsiębiorstwo kantoru wymiany (art. 1) i mają zamieszkanie lub siedzibę w kraju, to stawka wynosi: w wypadkach, przewidzianych w ustępie a) — 1 gr., w wypadkach zaś, przewidzianych w ustępie b) — 5 gr.

2) Ustęp ostatni art. 21 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Celem obliczenia odsetek za zwłokę należy zaległość składającą się z całych złotych i groszy, zaokrąglić do najbliższej kwoty obejmującej całe złote, a to: w górę gdy chodzi o 50 gr. lub więcej, w dół zaś, gdy groszy jest mniej niż 50".

3) Kwotę 1000 mk., wymienioną w art. 22, a określającą najniższy wymiar grzywny, zastępuje się kwotą 3 zł.; kwotę zaś 500 mk., wymienioną w art. 23 ustawy, określającą najniższy wymiar grzywny, zastępuje się kwotą 2 zł.

V. Opłata stemplowa od sprzedaży przedmiotów zbytku.

§ 5. 1) Kwoty, wymienione w ustawie z dnia 16 lipca 1920 r. o opłacie stemplowej od sprzedaży przedmiotów zbytku (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 528), zmienia się na złote w następujący sposób:

a) w art 7: kwotę 50 mk. zastępuje się kwotą 1 zł., a kwotę 5 mk. kwotą 10 gr.

b) w art. 16: kwotę 100mk., określającą najniższy wymiar kary, zastępuje się kwotą 2 zł.

c) kwoty, określające cenę, przy której obowiązuje opłata od sprzedaży przedmiotów zbytku, wymienione w „spisie przedmiotów podlegających opłacie" (załącznik do art. 1 powołanej ustawy) podwyższone w § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8 poz. 81) zmienia się w sposób następujący:

kwotę	1.800.000	mk	na	2	zł.
„	3.700 000	„	„	4	„
„	7.400.000	„	„	8	„
„	9.300.000	„	„	10	„

2) Kwoty, określające cenę, przy którj obowiązuje opłata od sprzedaży przedmiotów zbytku, wymienione w § 8 ł. 2, 3 i 10 niemieckiej ustawy o podatku obrotowym z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Pr. str. 779) przelicza się na złote w sposób następujący:

kwotę	100	mk.	na	80	zł.
„	200	„	„	160	„
„	30	„	„	25	„

VI. Przepisy dla obszaru, na którym obowiązuje rozporządzenie b. Generał-Gubernatora warszawskiego z dnia 19 lipca 1916 r. (Dz. Rozp. Nr. 40, poz. 126 i 127).

§ 6. 1) Kwoty, określające podstawę wymiaru opłat stemplowych od umów o najem lub dzierżawę nieruchomości, zawarte w poz. 13 lit. a) taryfy wprowadzonej rozporządzeniem b. Gen.-Gub. warsz. z dnia 19 lipca 1916 r. (Dz. Rozp. Nr. 40, poz. 127) zmienia się na złote w sposób następujący:

kwotę	100	mk.	na	125	zł.
„	500	„	„	610	„
„	1 000	„	„	1.230	„
„	2 000	„	„	2 460	„
„	4.000	„	„	4.920	„
„	6.000	„	„	7 380	„
„	8.000	„	„	9.840	„
„	10.000	„	„	12 300	„
„	12.000	„	„	14 760	„
„	14 000	„	„	17.220	„
„	16.000	„	„	19 680	„
„	18.000	„	„	22.140	„
„	20 000	„	„	24.600	„

2) Kwoty, określające podstawę wymiaru opłat stemplowych od domów o najem lub dzierżawę, zawarte w poz. 13 lit. b) powołanej taryfy, zmienia się na złote w sposób następujący:

kwotę	100	mk.	na	125	zł.
„	2000	„	„	2460	„

3) Kwotę 10.000 mk., wymienioną w poz. 10 lit. d), 2. powołanej taryfy a określającą podstawę wymiaru opłaty stemplowej od umów spółki, w których kapitał spółki nie jest oznaczony, zmienia się na 12.300 zł.

4) W poz. 22 powołanej taryfy (dotyczącej testamentów) zmienia się:

a) kwoty, określające podstawę wymiaru, a mianowicie:

100 mk.	na 125 zł.	20000 mk.	na 24600 zł.
1000 "	" 1230 "	50000 "	" 61500 "
5000 "	" 6150 "	100000 "	" 123000 "
10000 "	" 12300 "	300000 "	" 370000 "

b) kwoty, określające wysokość stawek, a mianowicie:

3 mk.	na 3 zł. 70 gr.	40 mk.	na 48 zł.
5 "	" 6 "	60 "	" 70 "
10 "	" 12 "	80 "	" 96 "
20 "	" 24 "	100 "	" 125 "

VII. Przepis dla obszaru, na którym obowiązuje rosyjski zbiór ustaw o opłatach.

§ 7. Ustęp 1 § 6 niniejszego rozporządzenia stosuje się również do opłat od umów o najem lub dzierżawę, nieruchomości, unormowanych w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 15 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 752).

VIII. Przepisy dla obszaru województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego oraz dla powiatów: bielskiego i cieszyńskiego województwa śląskiego.

§ 8. 1) Skale stemplowe, ustalone austrjackiem ces. rozporządzeniem z dnia 28 sierpnia 1916 r. (austr. Dz. p. p. Nr. 281), przeliczone na marki polskie § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 75), zastępuje się następującemi skalami:

Skala I.

Podstawa wymiaru		Stawka zł.	Stawka gr.
	do 100 zł.	—	10
Ponad 100 zł.	" 150 "	—	20
" 150 "	" 300 "	—	40
" 300 "	" 600 "	—	80
" 600 "	" 900 "	1	20
" 900 "	" 1200 "	1	60
" 1200 "	" 1500 "	2	—
" 1500 "	" 1800 "	2	40
" 1800 "	" 2400 "	3	20
" 2400 "	" 3000 "	4	—
" 3000 "	" 4500 "	6	—
" 4500 "	" 6000 "	8	—

Jeśli podstawa wymiaru przewyższa kwotę 6000 złotych, należy od każdych niepełnych 3000 zł. uiścić dalszą należytość w kwocie 4 zł.

Skala II.

Podstawa wymiaru		Stawka zł.	Stawka gr.
	do 40 zł.	—	20
Ponad 40 zł.	" 80 "	—	40
" 80 "	" 120 "	—	60
" 120 "	" 200 "	1	—
" 200 "	" 400 "	2	—
" 400 "	" 600 "	3	—
" 600 "	" 800 "	4	—
" 800 "	" 1600 "	8	—
" 1600 "	" 2400 "	12	—
" 2400 "	" 3200 "	16	—
" 3200 "	" 4000 "	20	—
" 4000 "	" 4800 "	24	—

Jeśli podstawa wymiaru przewyższa kwotę 4800 zł. należy od każdych nawet niepełnych 1600 zł. uiścić dalszą należytość w kwocie 8 zł.

Skala III.

Podstawa wymiaru		Stawka zł.	Stawka gr.
	do 20 zł.	—	20
Ponad 20 zł.	" 40 "	—	40
" 40 "	" 60 "	—	60
" 60 "	" 100 "	1	—
" 100 "	" 200 "	2	—
" 200 "	" 300 "	3	—
" 300 "	" 400 "	4	—
" 400 "	" 800 "	8	—
" 800 "	" 1200 "	12	—
" 1200 "	" 1600 "	16	—
" 1600 "	" 2000 "	20	—
" 2000 "	" 2400 "	24	—

Jeśli podstawa wymiaru przewyższa kwotę 2400 zł., należy od każdych, nawet niepełnych 800 zł. uiścić dalszą należytość w kwocie 8 zł.

2) Ustęp 1 § 6 niniejszego rozporządzenia stosuje się również do opłat od umów o najem lub dzierżawę nieruchomości, unormowanych w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 września 192 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 753).

3) Kwotę 30.000 mk., do której na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego oraz powiatów: bielskiego i cieszyńskiego województwa śląskiego uiszczanie należytości skalowych znaczkami stemplowemi jest obowiązkkowe (§ 6 austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r.—Dz. U. P. Nr. 89 i § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 kwietna 1923 r.—Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 301), zmienia się na 50 zł.

IX. Przepisy dla obszaru województw: poznańskiego i pomorskiego

§ 9. Kwoty pieniężne, zawarte w pruskiej taryfie stemplowej, ustalone ostatnio w § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 194), zmienia się w sposób następujący:

1) W pozycji 4 („przysposobienie") zmienia się kwotę 112.000.000 mk., na 60 zł.

2) W pozycji 33 („konsolidacja własności górniczej") zmienia się:

a) kwotę 22 miljardów 520 miljonow mk., określającą podstawę wymiaru, na 12.350 zł.;

b) kwotę opłaty w wysokości 675 miljonów mk.—na 370 zł.;

c) kwotę 67.500.000 mk.—na 37 zł.;

3) W pozycji 40 („zaprzysiężeni maklerzy") zmienia się: kwotę opłaty w wysokości 56.300.000 mk., na 30 zł.

4) W pozycji 48 („kontrakty dzierżawy i najmu") zmienia się kwty, określające podstawę wymaru w sposób następujący:

	kwotę mk.	na zł
a) w dziale I. 1 (1)	360	440
	400	490
	500	610
	1000	1230
	2000	2460
	3000	3690
	4000	4920
	5000	6150
	6000	7380
	7000	8610
	8000	9840
	9000	11000
	10000	12370
	11000	13530
	12000	14760
	13000	16000
	14000	17220
	16000	19680
	18000	22140
	20000	24600
a) w dziale I. 2 (4)	300	370
	500	610
	1500	1840
	3000	3690
	6000	7380
	8000	9840

c) w dziale I (7) „Uwolnienia" ustęp I:

kwotę 360 mk. na 440 złotych
„ 300 „ „ 370 „

d) w dziale I (18):

kwotę 360 mk. na 440 złotych
„ 300 „ „ 370 „
„ 150 „ „ 180 „

5) W pozycji 57 („orzeczenia sądów polubownych"):

kwotę opłaty 225.000.000 mk. zmienia się na 125 zł.

6) W pozycji 66 („rozporządzenie ostatniej woli") kwoty, określające podstawę wymiaru, zmienia się w sposób następujący:

mk.	na złotych
1.000	1 230
10.000	12.300
20 000	24.000
50.000	61 500
200.000	246 000
300.000	370 000
500 000	615.000

kwoty zaś określające wysokość stawek, a mianowicie:

mk.	na
3	3 zł. 70 gr.
5	6
10	12
15	18
20	24
30	36
40	48
50	60

7) W pozycji 68 („nadanie własności górniczej"):

kwotę opłaty 1.126.000.000 mk. zmienia się na 615 złotych; najniższą stawkę tej opłaty w kwocie 225.000.000 mk. zmienia się na 125 zł.

§ 10. Następujące stawki opłat, wymienione w pozycj I A. f. niemieckiej taryfy stemplowej, podwyższone w § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 194), zmienia się w sposób następujący:

kwotę 1.126.000.000 mk. zmienia się na 615 zł.
kwotę 225.000.000 mk. zmienia się na 125 zł.

X. *Przepisy dla obszaru ziemi wileńskiej.*

§ 11. Kwoty pieniężne, wymienione w dekrecie Nr. 446 Prezesa Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej z dnia 27 grudnia 1921 r. w przedmiocie podatku stemplowego (Dz. Urz. L. Śr. z 1922 r. Nr. 1), przelicza się na złote w sposób następujący:

1) Kwotę opłaty od pełnych wyciągów z ksiąg metrykalnych, przewidzianej w art. 6 powołanego dekretu — w brzmieniu rozporządzenia z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 302), ustala się w kwocie 40 gr.

2) Kwotę 200 mk., wymienioną w art. 10 ustęp drugi, w art. 14 i 26 powołanego dekretu, a podwyższoną rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 194) na 4.000.000 mk. zmienia się na 2 zł.

Kwotę 200 mk., wymienioną w art. 17 powołanego dekretu, podwyższoną rozporządzeniem powołanem pod 1) na 380.000 mk. zmienia się na 20 gr.

4) Stawkę opłaty stemplowej od rachunków, przewidzianą w art. 18 ustęp pierwszy dekretu zmienia się na: 10 groszy od każdych nawet niepełnych 50 złotych.

5) Stawki opłat od rachunków, wymienione w art. 19 ustęp drugi dekretu, wynoszą: od sumy do 200 zł.—1/5%, od sumy powyżej 200 zł.—1 zł.

6) Stawki opłat od poświadczeń (pokwitowań) odbiorczych, wymienione w art. 21 dekretu wynoszą przy sumie wartości do 50 zł. — 1 gr.

powyżej 50 zł. do 500 zł. — 10 gr.,
powyżej 500 zł. do 1000 zł. — 20 gr.;
od każdych dalszych, choćby tylko rozpoczętych 1000 zł. o 20 gr. więcej.

XI. *Przepisy końcowe.*

§ 12. Wszelkie opłaty stemplowe, (należytości stemplowe i bezpośrednie) tudzież podatek giełdowy jak również wiążące się z niemi kary pieniężne lub podwyżki będą — począwszy od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego — obliczane i wymierzane w złotych.

O ile obowiązek do uiszczenia opłaty powstał przed dniem 1 maja 1924 r. będzie stosowany § 2 (ustęp pierwszy i drugi) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134 poz. 1115) — z tą zmianą, że należytość obliczoną w frankach złotych, wyrazi się ostatecznie tą samą ilością złotych.

Karę ,określoną w ustępie trzecim powołanego § 2, wymierzy się odrazu w złotych według stawki, obowiązującej w chwili wydania decyzji o karze.

0 ile obowiązek do uiszczenia opłaty powstanie w czasie od 1 maja 1924 r. do końca czerwca tegoż roku, a podstawa wymiaru będzie określona w markach polskich, zastosuje się powołany § 2 — z tą zmianą, że celem przeliczenia należności, obliczonej w markach polskich na złote, podzieli się ową należność przez 1.800.000.

§ 13. W wypadkach, w których opłatę stemplową uiszcza się za pomocą znaczków stemplowych, można aż do dalszego zarządzenia używać znaczków, których wartość jest wyrażona w markach polskich. W tym celu przelicza się sumę opłaty, ustaloną w złotych, na marki, mnożąc przez 1.800.000 i zaokrąglając iloczyn — jeśli nie jest podzielony przez 10.000 — wzwyż na kwotę, która jest w ten sposób podzielna.

§ 14. Przepisy o zastosowaniu złotego do opłat stemplowych od weksli zawiera osobne rozporządzenie.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1924 r

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 29.IV 1924 r. Nr. 36, poz. 392)

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dnia 28 kwietnia 1924 r., poz. 392

Taryfa opłat stemplowych od podań, załączników do podań oraz od świadectw urzędowych.

CZĘŚĆ PIERWSZA: Podania.

1	2	3		4
Pozycja	PRZEDMIOT	Wysokość opłaty		UWAGI
		złotych	gr.	
1	Podania o zezwolenie na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca (ustawa z dnia 24 marca 1920 r. — Dz. U. R. P. Nr. 31 poz. 178) .	35	—	**1. Do pozycji 1 do 9:** Stawki wymienione przy 1 do 9, odnoszą się do pierwszego arkusza podania. Każdy arkusz następny podlega opłacie stemplowej w kwocie 40 groszy, przy podaniach jednak, wymienionych w punktach a), b) pozycji 8, opłata od arkuszy następnych wynosi 10 groszy. Takiej samej opłacie po 40 groszy, względnie 10 groszy podlega każdy arkusz drugiego i dalszych egzemplarzy podania, wniesionego w dwóch lub więcej egzemplarzach jak również każdy arkusz odpisów podania, wniesionych wraz z egzemplarzem oryginalnym. Za jeden arkusz uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm². Nie cały arkusz liczy się za cały.
2	Podania o zatwierdzenie statutu lub zmiany statutu spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej	35	—	
3	Podania: a) o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego (koncesję) — o ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe, należące do I, II lub III kategorji podatku przemysłowego albo o przedsiębiorstwa handlowe kategorji I lub II.	35	—	**2. Do pozycji 3:** Jeśli do podania, wymienionego w pozycji 3, załączono świadectwo ubóstwa, które zdaniem władzy, powołanej do załatwienia nie uzasadnia zupełnego uwolnienia od opłaty (§ 7, punkt 5 przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych z dnia 24 kwietnia 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 298), ale stwierdza niemożliwość uiszczenia w pełnej kwocie, to władza załatwi podanie za uiszczeniem opłaty, przewidzianej w pozycji 9
	b) o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego (koncesję) — o ile chodzi o przedsiębiorstwa, niewymienione w punkcie a) niniejszej pozycji lub o współdzielnie . c) zawierające przepisane ustawą przemysłową zgłoszenie przedsiębiorstwa, do którego prowadzenia nie jest wymagane zezwolenie .	7	—	
4	Podania o zezwolenie na urządzenie lub zmianę instalacji, potrzebnej do wykonywania przedsiębiorstwa zarobkowego — jeśli załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu: a) o ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe, należące do I, II lub III kategorji podatku przemysłowego, albo o przedsiębiorstwa handlowe kategorji I lub II	35	—	**3. Do pozycji 4:** Przepis, zawarty w pozycji 4, nie zmienia obowiązujących przepisów, w myśl których koszty oględzin mają być zwrócone władzy państwowej.
	b) o ile chodzi o przedsiębiorstwa innego rodzaju	7	—	

Pozycja	PRZEDMIOT	Wysokość opłaty złotych	gr.	UWAGI
1	2	3		4
5	Podania o zezwolenie na wykonywanie poszczególnych czynności zarobkowych, np. na urządzenie widowiska, koncertu, wystawy, zabawy, loterji fantowej i t. p.	5	—	4. Do pozycji 7: Minister Spraw Wewnętrznych może zwolnić w całości lub w części od opłaty wymienionej w pozycji 7, w wypadkach, w których uiszczenie w pełnej kwocie byłoby ze względu na stosunki majątkowe petenta niemożliwe lub bardzo trudne.
6	Podania o zezwolenie na niezamykanie lokalu publicznego (restauracji i t. p) mimo nadejścia pory, wyznaczonej zarządzeniami policyjnemi	140	—	
7	Podania o zezwolenie na zmianę nazwiska	35	—	
8	Podania, któremi petent żąda zmiany decyzji, wydanej w przedmiocie daniny publicznej (podatku, opłaty, cła), jeśli suma sporna: a) nie przewyższa 20 zł	—	20	
	b) przewyższa 20 zł. a nie przekracza 140 zł.	—	40	
	c) przewyższa 140 zł.	2	—	
9	Podania, niewymienione pod pozycjami 1 do 8—z wyjątkiem zwolnionych od opłaty stamplowej w myśl § 6 prze isów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 298)	2	—	

CZĘŚĆ DRUGA: Załączniki do podań.

10	Załączniki do podań, podlegających opłacie stemplowej: a) do podań, wymienionych w punkcie a), b), pozycji 8.	od każdego załącznika bez względu na ilość arkuszy . .	10	1) Opłatę od załącznika należy uiścić bez względu na to, czy załącznik jest dokumentem oryginalnym czy odpisem, oraz czy od isma, stanowiącego załącznik, uiszczono już poprzednio jakąkolwiek opłatę skarbową. 2) Świadectwo ubóstwa, nawet w razie załączenia do podania, podlegającego opłacie stemplowej, zwolnione jest od opłaty, przewidzianej w pozycji 10.
	b) do podań innego rodzaju	od każdego załącznika bez względu na ilość arkuszy . .	40	

CZĘŚĆ TRZECIA. Świadectwa urzędowe.

1	2	3		4
Pozycja	PRZEDMIOT	Wysokość opłaty		UWAGI
		złotych	gr.	
11	Akt nadania obywatelstwa polskiego art. 8 i 9 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. — Dz. U. R. P. Nr. 7 poz. 44, oraz art. 14 rozporządzenia z dnia 7 czerwca 1920 r. — Dz. U. R. P. Nr. 52 poz. 320.	50	—	1. Do pozycji 11: Władza, nadająca obywatelstwo, może zwolnić w całości lub w części od opłaty stemplowej w przypadkach, w których uiszczenie opłaty byłoby ze względu na stosunki majątkowe petenta niemożliwe lub bardzo trudne. Minister Spraw Wewnętrznych może zwolnić od opłaty w całości lub w części również w innych przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie.
11-a	Akt zezwolenia na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca	700	—	
12	Akt zezwolenia na zmianę nazwiska . .	210	—	2. Do pozycji 12: Minister Spraw Wewnętrznych może zwolnić w całości lub w części od opłaty, wymienionej w pozycji 12, w przypadkach, w których uiszczenie w pełnej kwocie byłoby ze względu na stosunki majątkowe petenta niemożliwe lub bardzo trudne.
13	Świadectwa, zawierające zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego (dokumenty koncesyjne): a) o ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe, należące do I, II lub III kategorji podatku przemysłowego albo o przedsiębiorstwa handlowe kategorji I lub II	35	—	3. Do pozycji 13: Od świadectwa, zawierającego koncesję do prowadzenia domu bankowego lub kantoru wymiany, należy zamiast opłaty, wymienionej w pozycji 13 niniejszej taryfy, uiścić opłatę, przewidzianą w art. 5 ustawy z dn. 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30 poz. 175). Jeśli do podania wymienionego w pozycji 3, załączono świadectwo ubóstwa, które zdaniem władzy, powołanej do załatwienia, nie uzasadnia zupełnego uwolnienia od opłaty, przewidzianej w pozycji 13 (§ 23 punkt 10 przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych z dnia 24 kwietnia 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 298), ale stwierdza niemożliwość uiszczenia w pełnej kwocie, to władza wyda świadectwo za uiszczeniem opłaty, przewidzianej w pozycji 20
	b) o ile chodzi o przedsiębiorstwa innego rodzaju lub o spółdzielnie	7	—	
14	a) Świadectwa, zawierające zezwolenie na wykonywanie poszczególnych czynności zarobkowych, np. na urządzenie widowiska, koncertu, wystawy, zabawy, loterji fantowej i t. p. . .	5	—	3 a. Do pozycji 14 b): Nie podlegają opłacie karty łowieckie, wydawane funkcjonarjuszom zarządów lasów państwowych oraz straży łowieckiej prywatnej, zatwierdzonej i zaprzysiężonej przez władze państwowe. Opłaty od kart łowieckich uiszcza się gotówką.
	b) Karty łowieckie (rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8 poz. 82): 1) karty wydawane osobom, które bądź są obywatelami polskimi, bądź mają zamieszkanie na obszarze Rzeczypospolitej, a mianowicie: karty roczne . . . . kary jednodniowe . . . . 2) karty wydawane innym osobom, a mianowicie: roczne. . . . . jednodniowe	 10 2 62 12	 — — — 50	
15	Świadectwa, zawierające zezwolenie na niezamykanie lokalu publicznego (restauracji i t. p.) mimo nadejścia pory, wyznaczonej zarządzeniami policyjnemi.	700	—	

1 Pozycja	2 PRZEDMIOT	3 Wysokość opłaty złotych	gr.	4 UWAGI
16	Duplikat (t. j. drugi lub dalszy egzemplarz dokumentu urzędowego, wydany przez ten sam urząd, od którego pochodzi egzemplarz pierwszy—równobrzmiący z egzemplarzem pierwszym i zaopatrzony w podpis równorzędny) . .	1 od każdej stronicy całej lub zaczętej . .		4. Do pozycji 16 do 18 oraz 20: Za jeden arkusz uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm². Co do planów uważa się za jeden arkusz papier o powierzchni, nie przewyższającej po jednej stronie 3.500 cm². Niecały arkusz liczy się za cały. Za stronicę uważa się jedną stronę papieru, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 875 cm². Stronicę nie w całości zapisaną liczy się za całą.
17	Odpis lub wyciąg, sporządzony przez urząd, bez względu na to, czy urząd zaświadczył zgodność z pierwopisem czy nie	1 od każdej stronicy całej lub zaczętej . .		
18	Odpis lub wyciąg sporządzony przez stronę, a zaopatrzony przez urząd w poświadczenie zgodności z pierwopisem	od każdej stronicy całej lub zaczętej . .	40	
19	Poświadczenie własnoręczności podpisu: a) zasadniczo	co do każdego podpisu . . .	30	
	b) w razie równoczesnego poświadczenia własnoręczności więcej niż dwóch podpisów, umieszczonych na tym samym dokumencie .	1 za wszystkie podpisy		
20	Świadectwa, niewymienione pod pozycjami 11 do 19	2 od arkusza pierwszego i od każdego arkusza następnego	40	

348.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych

z dnia 28 kwietnia 1924 roku

w sprawie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie art. 4 i 6 ustawy z dnia 19 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1109), § 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 351) oraz § 48 (ustęp drugi) niemieckiej ustawy stemplowej w brzmieniu, ustalonem ustawą z dn. 26 lipca 1918 r. (Dz. Pr. Rzeszy niem. str. 799) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłaty stemplowe od dokumentów przewozowych, obowiązujące na górnośląskiej części województwa śląskiego w myśl poz. 6 taryfy stemplowej niemieckiej w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Ust. Rzeszy niem. str. 799) oraz najwyższy wymiar kar pieniężnych, określony w § 49 ustęp ostatni powołanej niemieckiej ustawy stemplowej podwyższa się do wysokości wymienionej w §§ 1, 2, 5 i 10 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych", ogłoszonych rozporządzeniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 300) i zarazem ustala się odnośne stawki w złotych — w sposób podany w §§ 2 i 3.

§ 2. Pozycja 6 taryfy stemplowej niemieckiej otrzymuje brzmienie następujące:

„a) Kolejowy list przewozowy podlega opłacie stemplowej w wysokości następującej:

co do przesyłek całowagonowych .	1 zł. 40 gr.
co do przesyłek półwagonowych .	70 „
co do przesyłek pojedyńczych . .	10 „

Opłacie stemplowej w tej samej kwocie podlega również każdy arkusz dodatkowy.

Wtórnik nie podlega opłacie.

Przepisy powyższe stosują się odpowiednio w przypadkach, w których zamiast listu przewozowego sporządza się innego rodzaju dokument, przeznaczony do towarzyszenia przesyłce kolejowej (n. p. wykaz co do przesyłki czasopism, przewidziany w punkcie 7 rozdziału VI postanowień taryfowych, wprowadzonych rozporządzeniem z dnia 20 października 1921 r. — Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 708).

b) Kolejowy kwit bagażowy podlega opłacie stemplowej w wysokości 10 gr.

Opłacie tej podlegają również kwity bagażowe i inne dokumenty przewozowe wydawane przez kolej, co do przesyłek nadzwyczajnych.

Bilety na przewóz mleka nie podlegają opłacie.

c) Listy przewozowe, stwierdzając zawarcie umowy o przewóz z przedsiębiorstwem żeglugi, podlegają opłacie stemplowej w wysokości 10 gr.

d) Wydany przez przedsiębiorstwo żeglugi kwit bagażowy na bagaż lub przesyłkę nadzwyczajną oraz dokument, zastępujący kwit tego rodzaju, podlegają opłacie stemplowej w wysokości 10 gr.

Dokumenty przewozowe, stwierdzające zawarcie umowy o przewóz z instytucją pocztową, nie podlegają opłacie".

§ 3. Najwyższy wymiar kary pieniężnej, określony w § 49, ustęp ostatni, powołanej ustawy stemplowej niemieckiej, ustala się na 210 zł.

§ 4. Opłatę stemplową od dokumentów dotyczących przewozu koleją, winien nadawca lub odbiorca uiścić gotówką do rąk przedsiębiorstwa kolejowego, które sumę opłat. pobranych w ciągu miesiąca kalendarzowego, ma wnieść do Kasy skarbowej najpóźniej w ciągu trzech miesięcy następnych (n. za styczeń do końca kwietnia), załączając deklarację.

Przedsiębiorstwo kolejowe, do którego rąk opłatę stemplową uiszczono, winno stwierdzić przyjęcie opłaty stemplowej na dokumencie przewozowym.

Uiszczenie opłaty, przewidzianej w § 2 w punktach c) i d) rozporządzenia niniejszego, następuje za pomocą znaczków stemplowych, które winny być skasowane bądź tekstem dokumentu przewozowego bądź datą przyjęcia przesyłki do przewozu.

Dzień i rok mają być wpisane cyframi arabskiemi, a miesiąc literami; skasowania należy dokonać atramentem lub ołówkiem atramentowym.

Użycie znaczków stemplowych w sposób inny niż wyżej przepisany stoi na równi z nieuiszczeniem opłaty.

Minister Skarbu może na prośbę przedsiębiorstwa przewozowego zezwolić na uiszczenie gotówką.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Minister Kolei Żelaznych:
(—) Tyszka.

(Dz. U. R. P. z dn. 30.IV 1924 r. Nr. 37, poz. 402).

Podatki konsumcyjne.

349.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 kwietnia 1924 r.

w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 czerwca 1923 r., dotyczącego kredytowania podatków od spirytusu, piwa, cukru, zapałek i t. p.

Na mocy postanowień § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 469) w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu spirytusu, piwa, cukru, zapałek i t. p. zarządza się co następuje:

§ 1. § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 516) otrzymuje brzmienie następujące:

„Kredytu udziela Izba skarbowa za zabezpieczeniem przewidzianem w punktach A, B, C i D § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 października 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 96, poz. 705), tudzież w § 1 rozp. Min. Sk. z 11/IV 1922 (Dz. U. R. P. Nr.34, poz. 290), najwyżej na okres jednego miesiąca.

Kredytu za zabezpieczeniem w formie osobistej poręki można udzielić jedynie za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

Kwoty zakredytowane w pewnym dniu jednego miesiąca płatne są w tym samym dniu następnego miesiąca. W razie wcześniejszej spłaty zakredytowanej kwoty bądź w całości, bądź w części — odpowiednia suma zabezpieczenia staje się wolną i może być użyta na zabezpieczenie dalszego kredytu.

Od pokredytowanych kwot podatku uiszczać należy odsetki w stosunku 6 od sta rocznie, za okres czasu od dnia , w którym skorzystano z kredytu, do dnia poszczególnych wpłat na poczet pokredytowanego podatku".

§ 2. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 października 1923 r. w przedmiocie kredytowania podatku od spirytusu (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 861) uchyla się.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 30. IV. 1924 r. Nr. 37, poz. 399).

Monopol tytoniowy.

350.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 kwietnia 1924 r.

w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art 13 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 roku o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) i w uzupełnieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 lutego 1924 r. w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 161) zarządza się co następuje:

§ 1. Przewidziane w ustępie 4 § 1 rozporządzenia z dnia 6 lutego 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 161) zaświadczenie, stwierdzające pobranie z Państwowego Magazynu wyrobów tytoniowych kontyngentu rządowych wyrobów tytoniowych przez rejonowych hurtowników wydawać będą na ich żądanie, w zastępstwie państwowych magazynów ew. także najbliższe organa kontroli skarbowej. Obowiązkiem tych organów będzie wydawać te zaświadczenia po sprawdzeniu księgi poborowej hurtownika w podobny sposób jak państwowe magazyny. O każdorazowem wydaniu hurtownikowi zaświadczenia zawiadamiać będzie odnośny organ kontroli skarbowej państwowy magazyn wyrobów tytoniowych, do którego dany hurtownik jest przydzielony. Kontrolę zaświadczeń, wydawanych hurtownikom przez organa kontroli skarbowej, przeprowadzać będą urzędnicy państwowych magazynów wyrobów tytoniowych przy sposobności lustracji przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych.

§ 2. W wypadkach przewidzianych w § 2 ust. 5 rozporządzenia z dn. 6 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 161) będą mogli detaliczni sprzedawcy z miejscowości położonych w województwach, wymienionych w § 1 tego rozporządzenia, zakupywać wyroby tytoniowe prywatnych fabryk nietylko wprost w tych fabrykach, lecz także w którejkolwiek z warszawskich rejonowych hurtowni tytoniowych, względnie hurtowni rejonowych położonych w siedzibie odnośnej fabryki.

§ 3. Rejonowym hurtownikom na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego zezwala się na sprowadzenie cygar z prywatnych fabryk wyrobów tytoniowych na całym obszarze Państwa i dalszą ich rozsprzedaż wedle norm dla sprzedaży wyrobów tytoniowych w województwie śląskiem obowiazujących.

Do zamówień w fabrykach prywatnych dołączać winni hurtownicy zaświadczenia miejscowych kompetentnych urzędów akcyz i monopolów stwierdzające, że posiadają istotnie koncesje na rejonowe hurtownie.

Prywatne fabryki wyrobów tytoniowych, wysyłające cygara rejonowym hurtownikom na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego, dokumentować będą odnośne pozycje księgi magazynowej (rozchodowej), zamówieniem i powyższem zaświadczeniem.

§ 4. Postanowienia §§ 1, 2 i 5 rozporządzenia z dnia 6 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 161) w przedmiocie pobierania kontyngentu rządowych wyrobów tytoniowych nie dotyczą fabrycznych skiepów tytoniowych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 29.IV 1924 r. Nr. 36. poz. 391).

351.

OKÓLNIK L.: 2566/pr.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Dyrekcji Okręgów Skarbowych, Państwowych fabryk wyrobów tytoniowych, Państwowych Magazynów wyrobów tytoniowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach.

W związku z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z d. 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. Rz. Pol. Nr. 34 poz. 511) Dyrekcja Monopolu Tytoniowego zarządza co następuje:

Z dniem 1 maja 1924 r. ulegną zmianie obowiązujące dotąd cenniki wyrobów tytoniowych we frankach złotych w tym kierunku, że w miejsce słów „frank złoty“ wpisane winno być słowo „złoty“.

Kredyty na pobór wyrobów tytoniowych udzielane być mają od wyznaczonego wyżej czasu tylko w złotych, w których też winna być wyrażona gwarancja kredytu. Wszystkie gwarancje, na podstawie których udzielane były dotychczas kredyty nie ulegają zmianie, a to na podstawie postanowień § 9 powołanego na wstępie rozporządzenia.

Zarządzenia rachunkowe dla Państwowych Fabryk i Magazynów wyrobów tytoniowych wydaje się równocześnie odrębnie.

Warszawa, dnia 26 kwietnia 1924 r.

Zastępca Naczelnego Dyrektora:

(—) Kreutz

Przepisy celne.

352.

ROZPORZĄDZENIE
Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 24 kwietnia 1924 r.

o zmianie brzmienia art. 14 rozporządzenia o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 roku.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. oraz w myśl rozporządzenia Prezydenta Reczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 351) zarządza się co następuje:

§ 1. Artykuł 14 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314), otrzymuje następujące brzmienie:

„Cło pobiera się w monecie złotej.

W drodze rozporządzenia ustanawia się, które z obcych monet złotych lub walut można przyjmować przy wpłacaniu cła.

Należności celne mogą być uiszczane również w biletach Banku Polskiego, w monetach zdawkowych i biletach zdawkowych z wyjątkiem wypadków, w których drogą rozporządzenia zastrzeżono opłatę cła wyłącznie w monetach złotych.

W razie uiszczenia cła w biletach Banku Polskiego, monetach zdawkowych lub też w biletach zdawkowych może być w drodze rozporządzenia ustanowiona odpowiednia dopłata (agio).

Końcówki sum opłat celnych mniejsze niż 5 groszy, zaokrągla się do 5 groszy, a wyższe ponad 5 grozy — zaokrągla się do 10 groszy".

§ 2. Gdzie w taryfie celnej, tudzież w rozporządzeniu Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) i we wszystkich późniejszych rozporządzeniach, zmieniających brzmienie tego rozporządzenia lub też na niem opartych, jest mowa o należnościach celnych we frankach złotych, tam wyrazy „frank złoty" zastępuje się wyrazem „złoty".

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 28 kwietnia 1924 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 13 grudnia 1923 r. w przedmiocie uiszczania należności celnych wymierzonych w złotych frankach (Dz. U. R. P. Nr. 135, poz. 1124).

Minster Skarbu:
(—) W. Grabski

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.

(Dz. U. R. P. z dn. 25.IV 1924 r. Nr. 35 poz. 372).

353.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 kwietnia 1924 r.

w przedmiocie zmian w paragrafach 21, 23, 24 i 25 Instrukcji Rachunkowo-kasowej dla władz i urzędów celnych oraz specjalnych kas państwowych przy tych urzędach (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 24 z 1922 r.).

W sprawie przeprowadzenia tych zmian zarządza się co następuje:

§§ 21, 23, 24 i 25 otrzymują brzmienie następujące:

Zabezpieczenie cła.

§ 21.

Przy odprawach warunkowych towarów zabezpieczenie cła i nnych należności ubocznych może być składane w gotowiźnie lub też za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu w papierach wartościowych.

Zabezpieczenia cła wpłacane w gotowiźnie winny być zaksięgowane przez Kasę urzędu celnego w dzienniku przychodu przez rachmistrza, zaś w rejestrze opłat celnych, w rejestrze przychodowym sum obrotowych oraz w rejestrze odpraw warunkowych.

Zabezpieczenia cła składane w papierach wartościowych winny być księgowane jako depozyty.

U w a g a: Zabezpieczenie cła przy odprawach warunkowych przyjmowane w gotowiźnie ma na widoku takie wypadki, w których zabezpieczenie składane bywa w jednym urzędzie celnym, a odbierane przez stronę w tym samym urzędzie celnym względnie w innym.

Depozyty.

§ 23.

Wszelkie sumy oprócz funduszów specjalnych, wpłacone do Kas urzędów celnych nie na dochód Skarbu Państwa lub na wznowienie kredytu, zarachowuje się do sum depozytowych.

Na rachunek depozytu mogą być wnoszone sumy tak w gotówce, jak i w papierach wartościowych, przyczem depozyty w papierach wartościowych winny być wpłacone wyłącznie do kas urzędów celnych z zachowaniem postanowień § 33.

Wykaz papierów wartościowych przyjmowanych jako depozyty oraz kurs, według którego mają być przyjmowane ustala co pewien czas Ministerstwo Skarbu i podaje do wiadomości Dyrekcji i urzędów celnych.

Na przyjęte depozyty Kasa wydaje płatnikom pokwitowania.

§ 24.

Depozyty w gotówce oraz w państwowych papierach wartościowych w walucie polskiej (np. pożyczki państwowe), przyjęte przez kasy urzędów celnych, powinny być zaksięgowane w dzienniku przychodu, w rejestrze opłat celnych i w księdze sum depozytowych.

Przyjęta gotówka winna być włączona do ogólnego zapasu kasowego, papiery zaś wartościowe przechowywane w kasie urzędu celnego w oddzielnych otwartych kopertach.

Na kopertach powinna być wskazana nazwa papieru, ilość odcinków, ich nominalna wartość, ilość kuponów przy każdym odcinku, nazwisko składającego depozyt i pozycja księgi sum depozytowych.

§ 24a.

Wszelkie inne papiery wartościowe w walucie polskiej (np. listy gwarancyjne bankowe), przyjęte przez urząd celny jako depozyty powinny być księgowane jako depozyty rzeczowe.

§ 24b.

Depozyty w gotówce w walucie polskiej wpłacone do kas skarbowych względnie oddziałów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej i zarachowane jako nadwyżki kasowe odnośnego urzędu celnego winny być zaksięgowane przez urzędy celne na podstawie zawiadomień, otrzymanych z kas skarbowych względnie z oddziałów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, na przychód do rejestru opłat celnych, do księgi sum depozytowych oraz na rozchód do rejestru rozchodowego sum obrotowych na oddzielnym koncie „nadwyżki kasowe".

§ 25.

Płatne kupony od wniesionych do depozytu papierów wartościowych, przypadające do wydania właścicielowi depozytu, lub osobie przez niego upoważnionej, kasa urzędu celnego wydaje na podstawie polecenia władzy lub urzędu, dysponującego depozytem.

W poleceniu uskutecznionem na podaniu deponenta winno być wymienione imię i nazwisko osoby, uprawnionej do odbioru kuponów, oraz nazwa i numery papierów wartościowych, od których mają być wydane płatne kupony.

Polecenie to z pokwitowaniem przechowuje się w kopercie wraz z depozytem, przyczem każdorazowe wydanie części depozytu lub kuponów odnotowuje się na kopercie.

Czuwanie nad wylosowaniem papierów procentowych, złożonych do depozytu i nad terminami płatności kuponów nie należy do obowiązku Dyrekcji i urzędów celnych.

Za Ministra Skarbu:
(—) Dzierzgowski.
Dyrektor Departamentu Ceł.

354

OKÓLNIK L: D. C./4599/IV

w sprawie wpłat w markach polskich.

Do wszystkich Urzędów Celnych.

Podaje się do wiadomości Urzędów, że rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 24 kwietnia 1924 r. o zmianie brzmienia artykułu 14 rozporządzenia o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 35 poz. 372) w niczem nie narusza postanowienia § 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. Ust. R. P. Nr. 34 poz. 351), w myśl którego do dnia 30 czerwca 1924 r. wszelkie należności, a więc także i należności celne mogą być uiszczane stosownie do wyboru płatnika również i w markach polskich według relacji 1 złoty równa się 1.800.000 mkp.

Warszawa, dnia 29 kwietnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) Dzierzgowski
Dyrektor Departamentu Ceł.

355.

KOMUNIKAT.

Istniejący na granicy z Rumunją Urząd celny w Kozaczówce został z dniem 26 lutego r. b. otwarty dla ruchu towarowego.

Warszawa, dnia 30 kwietnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) Dzierzgowski
Dyrektor Departamentu Ceł.

356.

OKÓLNIK T. 76.

w sprawie clenia gum do wycierania.

Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, Wilnie, Mysłowicach, Poznaniu, Gdańsku, Lwowie i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec wypadków nieprawdłowego clenia gum do wycierania ołówka, atramentu i plam zawiadamia się, że wymienione artykuły zwykle przewożone w kształcie płytek i krążków podlegają taryfikacji według pozycji 216 p. 1 jako przyrządy piśmienne.

O powyższem należy powiadomić podwładne Urzędy Celne.

Warszawa, dnia 31 marca 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) Dzierzgowski.
Dyrektor Departamentu Ceł.

357.

OKÓLNIK Nr. D. C./2218/II/24.

w sprawie postępowania ze zwierzętami domowemi, zbłąkanemi na granicy, na odcinkach strzeżonych przez straż celną.

Do wszystkich Dyrekcij Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratów Straży Celnej.

Celem ujednostajnienia postępowania ze zbłąkanemi w pobliżu linji granicznej zwierzętami domowemi, a w szczególności z bydłem, zbłąkanem na pograniczu czechosłowackiem, zarządza się w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, co następuje:

1) Zbłąkane zwierząta należy traktować odrębnie, bez zbytnich formalności, o ile fakt zbłąkania nie ulega wątpliwości.

2) Zwierzęta zagraniczne, które przypadkiem zbłąkały się na polską stronę, dostawia straż celna do właściwego zarządu gminnego na przechowanie aż do wyjaśnienia sprawy, zawiadamiając równocześnie o tem najbliżej położony urząd celny.

Naczelnik gminy niezwłocznie zarządza zbadanie zwierząt, przez miejscowego oglądacza pod względem zdrowotnym.

W razie stwierdzenia objawów jednej z chorób zaraźliwych, objętych ustawą obowiązującą w kraju, gmina donosi o tem Starostwu i w dalszym ciągu postępuje ze zwierzętami według wskazówek tego ostatniego oraz w porozumieniu z urzędem celnym.

Przy pomyślnym wyniku badań, zwierzęta, po zgłoszeniu się właściciela skierowuje się wraz z przedstawionymi przez właściciela dowodami przynależności tychże zwierząt do wspomianego urzędu celnego, który, o ile fakt zbłąkania zwierząt i ich przynależności nie budzi wątpliwości, odprawia je w powrotnym występie zagranicę bez dokumentów wymaganych dla odprawy wywozowej zwierząt, jako też bez pozwoleń na wywóz i zaświadczeń walutowych, oraz na podstawie sporządzonego ad hoc aktu urzędowego. Do aktu winny być dołączone dokumenty, stwierdzające przynależność zwierząt oraz ich zbłąkanie.

Gdyby dostawienie zwierząt do Urzędu Celnego, celem występu zagranicę, przedstawiało trudności, zezwala się na wypuszczenie zwierząt zagranicę przez straż celną drogą uboczną w miejscu położonem najbliżej miejsca zamieszkania właściciela tychże zwierząt. Miejsce to, jak również dwóch funkcjonarjuszów straży celnej, w których obecności ma się dokonać wyprowadzenie zwierząt zagranicę, wyznacza najbliżej położona placówka straży celnej. Gdyby jednak fakt zbłąkania lub też prawo własności nasuwałoby wątplwości, zezwolenie na wypuszczenie zwierząt drogą uboczną może wydać tylko urząd celny na zasadzie wyniku przeprowadzonych przez straż celną dochodzeń.

Z zarządzonego występu zwierząt zagranicę sporządza Kierownik placówki protokuł, który wraz z potrzebnemi załącznikami przesyła właściwemu urzędowi celnemu, odpis zaś kieruje do właściwego Komisarjatu straży celnej.

3) W analogiczny sposób postępuje się ze zwierzętami polskiemi, zbłąkanemi po stronie obcej, a zwróconemi z powrotem do kraju. Urząd Celny, względnie straż celna przepuszcza tego rodzaju zwierzęta na podstawie aktu urzędowego oraz bez pozwolenia przywozu.

4) Zwierzęta zbłąkane są wolne od opłat celnych.

Koszta dozoru i konwoju zwierząt ponosi właściciel według norm, obowiązujących dla wynagrodzenia organów celnych za pozaurzędowe czynności.

Koszta utrzymania zwierząt reguluje właściciel bezpośrednio, bez udziału organów celnych.

Warszawa, dnia 30 kwietnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) Dzierzgowski,
Dyrektor Departamentu Ceł.

Sprawy walutowe.

358.

ROZPORZĄDZENIE
Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 17 kwietnia 1924 r.

w sprawie uzupełnienia i zmiany niektórych postanowień zawartych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 r. w przedmiocie systemu monetarnego.

Na zasadzie art. 1 punkt 8 i art. 2 ustawy o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej z dnia 11 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) i zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1924 r. stanowię co następuje:

Art. 1. W roporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 r. w przedmiocie systemu monetarnego (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 65) wprowadzone zostają zmiany i uzupełnienia jak poniżej:

a) Art. 3 punkt 2 otrzymuje brzmienie następujące: „srebrne: po pięć złotych, po dwa złote i po jednym złotym“.

b) Art. 3 punkt 3 otrzymuje brzmienie następujące: „niklowe: po pięćdziesiąt groszy, po dwadzieśca groszy i po dziesięć groszy“.

c) Art. 5 otrzymuje brzmienie następujące: „Monety srebrne wybijane będą ze stopu, zawierającego na tysiąc części ogólnej wagi siedemset pięćdziesiąt części srebra i dwieście pięćdziesiąt części miedzi.

Waga monet po pięć złotych wynosi dwadzieścia pięć gramów—średnica—trzydzieści siedem milimetrów. Waga monet po dwa złote wynosi dziesięć gramów—średnica—dwadzieścia siedem milimetrów. Waga monet po jednym złotym wynosi pięć gramów — średnica — dwadzieścia trzy milimetry“.

d) Zdanie pierwsze art. 6 otrzymuje brzmienie następujące: „Monety niklowe wybijane będą z czystego niklu. Waga monet po pięćdziesiąt groszy wynosi pięć gramów — średnica — dwadzieścia trzy milimetry".

e) Art. 8 otrzymuje brzmienie następujące: „Przy wybijaniu monet złotych i srebrnych odchylenia w obie strony od norm, wskazanych w artykułach 4 i 5 niniejszego rozporządzenia co do wagi i próby nie mogą przekraczać dla monet złotych: co do próby—dwóch tysiącznych części, co do wagi — dla monet po sto złotych i po pięćdziesiąt złotych—jednej tysiącznej części ich wagi, dla monet po dwadzieścia złotych i po dziesięć złotych — dwóch tysiącznych części ich wagi; dla monet srebrnych: co do próby — dla monet po pięć złotych dwóch tysiącznych części, dla monet po dwa złote i po jednym złotym — trzech tysiącznych części co do wagi — dla monet po pięć złotych trzech tysięcznych części ich wag, dla monet po dwa złote i po jednym złotym — pięciu tysiącznych części ich wagi.

Minister Skarbu określi dopuszczalne przy wybijaniu monet niklowych i bronzowych odchylenia w obie strony od norm, wskazanych w art. 6 i 7 niniejszego rozporządzenia".

f) Ustęp 1 art. 9 otrzymuje brzmienie następujące: „Monety, wypuszczone na podstawie niniejszego rozporządzenia, są środkami płatniczemi, mającemi moc umarzania zobowiązań przez zapłatę: monety złote bez ograniczenia kwoty, monety srebrne do kwoty stu złotych przy każdej wypłacie, monety niklowe i bronzowe oraz monety wypuszczone na mocy art. 14 łącznie do kwoty dziesięciu złotych przy każdej wypłacie".

g) Art. 10 otrzymuje brzmienie następujące: „Państwo wybija monety złote w miarę potrzeby, bez ograniczeń co do kwoty, monety srebrne do kwoty ośmiu złotych na każdego mieszkańca Rzeczypospolitej Polskiej, wreszcie monety niklowe i bronzowe oraz monety wypuszczone na mocy art. 14 do kwoty czterech złotych na każdego mieszkańca Rzeczypospolitej Polskiej".

h) W ustępie 1 art. 13 skreśla się słowa: „i po pół złotego" w związku z czem po słowach „po dwa złote" dodaje się „i".

i) Po art. 13 powołanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 r. wstawia się z kolejnym numerem 14 artykuł treści następującej: „Aż do odwołania rozporządzeniem Ministra Skarbu, wzamian monet po pięć groszy i po dwa grosze z bronzu monetarnego, wybijane będą monety po pięć groszy i po dwa grosze ze stopu, zawierającego na tysiąc części ogólnej wagi sześćset części miedzi, trzysta dziewięćdziesiąt pięć części cynku i pięć części cyny. Ogólna wartość nominalna tych monet, znajdujących się w obiegu, nie może przenosić sumy czterech i pół miljona złotych".

j) Art. 14 i 15 powołanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 r. otrzymują kolejne numery 15 i 16.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skrabu do ogłoszenia tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej wymienionego w art. 1 niniejszego rozporządzenia w obecnie obowiązującem brzmieniu z nową numeracją artykułów.

Art. 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 35 z dn. 25. IV. 1924 r., poz. 367).

Przepisy o instytucjach bankowych.

359.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

z dnia 17 kwietnia 1924 r.

o połączeniu (fuzji) państwowych instytucji kredytowych w Bank Gospodarstwa Krajowego.

Na zasadzie art. 1 punkt 7 i art. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4 poz. 28) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1924 r. zarządzam co następuje:

Art. 1. Polski Bank Krajowy utworzony ustawą z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 220), Państwowy Bank Odbudowy utworzony ustawą z dnia 23 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 217), Zakład Kredytowy Miast Małopolskich zatwierdzony reskryptem Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1919 r. Nr.84200/23113 S. III zostaną złączone w jeden Bank pod firmą Bank Gospodarstwa Krajowego.

Art. 2. Statut Banku Gospodarstwa Krajowego wyda Minister Skarbu, na zasadach zawartych w niniejszem rozporządzeniu.

Art. 3. Bank gospodarstwa Krajowego jest osobą prawną i ma prawo używania godła państwowego w swojej pieczęci. Siedziba Banku jest m. st. Warszawa, obszarem działalności cała Rzeczpospolita.

Art. 4. Kapitał zakładowy Banku, którego wysokość ustali statut, powstanie w ten sposób, iż czysty majątek instytucji, wymienionych w art. 1, stanowiący własność Skarbu Państwa zostanie jako udział Skarbu Państwa przeznaczony na kapitał zakładowy Banku. Pozostała część kapitału zakładowego zostanie pokryta przez udziały samorządów, ich związków lub przedsiębiorstw będących ich własnością. Skarb Państwa może część swojego udziału odstąpić przedsiębiorstwom państwowym, jednak łączny udział Skarbu Pań-

stwa i przedsiębiorstw państwowych nie może wynosić mniej niż 60% kapitału zakładowego. Udziałowcy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania Banku do wysokości udziałów w kapitale zakładowym.

Kapitał zakładowy, oznaczony w powyższy sposób może być podwyższony za zezwoleniem Ministra Skarbu, przez podwyższenie udziału Skarbu Państwa, przedsiębiorstw państwowych oraz samorządów, lub przedsiębiorstw samorządowych. Warunki zmniejszenia kapitału zakładowego oraz wycofania udziałów samorządów i ich związków określi statut.

Art. 5. Celem banku jest: organizowanie i rozwijanie kredytu przez: emisję listów zastawnych, zabezpieczonych hipotecznie, obligacji komunalnych i kolejowych, dalej przez inne czynności bankowe, przyczem potrzeby Państwa, przedsiębiorstw państwowych i samorządów, jak również popieranie ruchu budowlanego oraz odbudowy kraju—szczególnie powino być brane w rachubę.

Czynności Banku określi szczegółowo statut.

Art. 6. Minister Skarbu jest upoważniony do przyznania państwowej gwarancji za listy zastawne i obligacje Banku do łącznej sumy 500 miljonów złotych.

Art. 7. Fundusze przyznawane z budżetu Państwa na cele kredytowe, o ile nie dysponują niemi bezpośrednio władze państwowe, mogą być administrowane tylko przez Bank.

Postanowienie to nie narusza uprawnień przyznanych na podstawie obowiązujących ustaw Państwowemu Bankowi Rolnemu.

Art. 8. Bank ma prawo wypuszczania listów zastawnych i obligacji komunalnych i kolejowych, opiewających na złote w złocie lub obcemi walutami.

Suma listów zastawnych, znajdujących się w obiegu nie może przekraczać ogólnej sumy równoczesnych wierzytelności hipotecznych; ta zasada stosuje się również do obligacji komunalnych i kolejowych, tak, że w każdym z tych działów ogólna suma emisji nie może przekraczać sumy wierzytelności.

Art. 9. Bank udziela pożyczek hipotecznych, komunalnych i kolejowych z amortyzacją lub bez amortyzacji i to albo w listach zastawnych i obligacjach albo w gotówce.

Art. 10. Na obszarze b. zaboru rosyjskiego wpisy hipoteczne, dokonane na rzecz Banku Gospodarstwa Krajowego z tytułu udzielonych pożyczek, zarówno w listach zastawnych, jakoteż w obligacjach, stanowią wyłącznie zabezpieczenie tych listów, względnie obligacji.

W takich wpisach hipotecznych winna być uczyniona wzmianka:

„Wpis niniejszy zabezpiecza wyłącznie listy zastawne (albo odpowiednie obligacje) Banku".

Zaciągający pożyczkę zeznaje akt wypłaty jednostronnie wszakże pełnomocnik Banku obowiązany jest się stawić, gdy wypłata następuje z wezwań.

Wypłata rzeczywista, o ile nie następuje z wezwań, dokonywana jest w lokalu Banku.

Przeciwko takiej wypłacie, stwierdzonej uwierzytelnionym podpisem dłużnika, zarzut niewyliczenia jest niedopuszczalny.

Należność Banku winna mu być spłacona w sposób przepisany w jego statucie, o ile Bank nie zgodzi się na inny rodzaj spłaty.

Art. 11. Na obszarze b. Królestwa Polskiego obligacjom, wydanym na zasadzie udzielonych przez Bank pożyczek, służy przywilej i pierwszeństwo pokrycia określone w art. 7 prawa o przywilejach i hipotekach z dnia 13 czerwca 1825 r. (Dz. Pr. Krol. Pol. tom IX str. 355), z przedmiotów majątkowych, będących podkładem pożyczki oraz innego majątku dłużnika, nie naruszając pierwszeństwa przywilejów wymienionych w art. 7 powołanego prawa.

Art. 12. Minister Spraw Wewnętrznych na wniosek Ministra Skarbu zarządza spłatę pożyczek komunalnych, udzielonym związkom samorządowym z dochodów przypadających im z tytułu danin i opłat publicznych.

Art. 13. Bank ma prawo udzielać pożyczki na towary, pozostające w posiadaniu pożyczającego, który za ich usunięciem ponosi odpowiedzialność cywilną oraz karną jak za przywłaszczenie.

Papiery procentowe i wszelkie inne ruchomości, jakie Bank przyjmie na zastaw, winny być zapisane do ksiąg sznurowych lub rejestrów umyślnie na ten cel zaprowadzonych.

W księgach tych i rejestrach prócz wysokości długu, należy wpisać rodzaj i jakość przedmiotów, przyjętych na zastaw.

Zapisanie takie staje się równoznacznem rejestracji, o której mowa w art. 2074 k. c. nap. i nadaje Bankowi przywilej zapewniony wierzycielowi w art. 2073 k. c. nap.

Bank w razie nieotrzymania zapłaty ma prawo w charakterze wierzyciela rozporządzać przedmiotem zastawu ruchomego do wysokości przypadającej jemu od dłużnika należności, bez uzyskiwania do tego upoważnienia sądowego.

Listy zastawne, obligacje komunalne i kolejowe Banku mają wszelkie prawa papierów, posiadających bezpieczeństwo pupilarne.

Tytuły te mogą być przedmiotem lokaty kapitałów osób, pozostających pod opieką lub kuratelą kapitałów fundacyjnych, kościelnych i korporacyjnych, jako też mogą być przyjmowane na wszelkiego rodzaju kaucje i wadja licytacyjne po cenie oznaczonej przez Ministra Skarbu.

Art. 14. Na obszarze b. zaboru rosyjskiego Bankowi służą uprawnienia i przywileje Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, względnie Towarzystwa Kredytowego m. Warszawy. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości będzie władny w zastosowaniu do Banku skrócić przewidziane w ustawach powyższych Towarzystw Kredytowych terminy postępowania przy ściąganiu wierzytelności Banku, jako też uprościć dotyczące formalności.

Na obszarze b. zaboru pruskiego Bank będzie korzystał z uprawnień i przywilejów, określonych w Statucie Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego.

Na obszarze b. zaboru austrjackiego Bank otrzymuje uprawnienia nadane Bankowi Krajowemu dla Królestwa Galicji i Lodomerji z W. Ks. Krak. przez ustawę z dnia 21 czerwca 1882 r. (austr. Dz. U. P. Nr. 81) o ściąganiu przymuso-

wem drogą administracyjną zaległych odsetek i rat rocznych od wierzytelności hipotecznych.

Art. 15. Bank przyjmować będzie gotówkę na wkładki oszczędnościowe.

Poręka Skarbu Państwa przyznana art. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 769) z tytułu wkładek oszczędności oznacza się na sumę 100,000,000 (sto miljonów) złotych: gwarantuje te wypłaty Skarb Państwa.

Formularze książeczek oszczędności podlegają zatwierdzeniu Ministra Skarbu, który też zatwierdza plan lokaty i zabezpieczenia sum zebranych ze składek oszczędności, oparty na zasadach analogicznych z zasadami obowiązującemi Kasy Oszczędności.

Książeczki wkładkowe Banku, które mogą być papierem na okaziciela, mają wszelkie prawa papierów, posiadających bezpieczeństwo pupilarne.

Książeczki te mogą być przedmiotem lokaty kapitałów osób, pozostających pod opieką lub kuratelą kapitałów fundacyjnych, kościelnych i korporacyjnych, jako też wszelkiego rodzaju kaucji i wadjów licytacyjnych po cenie nominalnej.

Art. 16. Bank ma prawo zakładać, prowadzić, względnie pośredniczyć w zakładaniu przedsiębiorstw, o ile one są własnością Państwa, związków samorządnych i wogóle wszelkich korporacji, którym przysługuje prawo nakładania danin na swoje potrzeby względnie takich przedsiębiorstw prywatnych, których założenie lub udział w nich zostanie uznany za potrzebny przez Ministra Skarbu w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Art. 17. Bank ma prawo nabywać nieruchomości o ile one są potrzebne na pomieszczenia własne i personelu Banku, względnie gdy chodzi o uchronienie się przed stratami z powodu udzielonych pożyczek hipotecznych.

Art. 18. Statut Banku określi, jaka część czystego zysku ma być przeznaczona na specjalny fundusz rezerwowy listów zastawnych i obligacji, a jaka część na ogólny fundusz rezerwowy.

Art. 19. Władzami Banku są:
a) Rada Nadzorcza,
b) Prezes Banku,
c) Dyrekcja,
d) Komisja Rewizyjna.

Art. 20. Prezesa Banku, który jest przewodniczącym Rady Nadzorczej, powołuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów, przedstawiony przez Ministra Skarbu na okres pięciu lat.

Art. 21. Prezes nie może być jednocześnie posłem lub senatorem, ani też nie może sprawować żadnego płatnego, państwowego, komunalnego lub prywatnego urzędu ani należeć do organów kierowniczych lub nadzorczych jakiegokolwiek przedsiębiorstwa. Ograniczenie to nie dotyczy brania udziału w Radzie Banku Polskiego.

Art. 22. Rada Nadzorcza składa się z Prezesa Banku i 15 członków.

Dziewięciu członków powołuje Minister Skarbu, pozostałych 6 członków powołują samorządy lub ich związki, przyczem grupa samorządów, których wkład w kapitale zakładowym wynosi ⅓ część łącznego wkładu Państwa i przedsiębiorstw państwowych, ma prawo do powołania jednego członka Rady Nadzorczej.

Członkami Rady nie mogą być posłowie i senatorowie.

Art. 23. Skład personelu Dyrekcji mianuje Rada Nadzorcza, a zatwierdza Minister Skarbu. Rada też określa ilość Dyrektorów i ich zastępców.

Do Naczelnego Dyrektora i jego zastępcy stosują się postanowienia art 21 niniejszego rozporządzenia.

Art. 24. Komisja Rewizyjna składa się z 5 członków, mianowanych przez władze, które określi statut.

Art. 25. Zwierzchniczy nadzór nad Bankiem wykonuje Minister Skarbu, który ma prawo mianować Komisarza Rządowego.

Art. 26. Minister Skarbu powoła Komitet Organizacyjny Banku.

Komitetowi Organizacyjnemu powierza się szczegółowe opracowanie statutu i przeprowadzenie wszystkich czynności przygotowawczych potrzebnych do uruchomienia Banku.

Art. 27. W szczególności będzie zadaniem Komitetu Organizacyjnego:

a) przeprowadzić oszacowanie aktywów i pasywów banków państwowych, wymienionych w art. 1 niniejszego rozporządzenia w celu ustalenia wysokości kapitału zakładowego;

b) przeprowadzić czynności przygotowawcze w sprawie wciągnięcia do Banku samorządów i ich związków;

c) czuwać nad tem, aby powyżej wymienione banki państwowe, już obecnie dostosowały swoją działalność do zasad, zawartych w niniejszym rozporządzeniu względnie w statucie Banku, który będzie ogłoszony, w szczególności by nie rozpoczynały nowych czynności, które nie mieszczą się w ramach niniejszego rozporządzenia względnie statutu.

Art. 28. Bank może rozpocząć swoją działalność w chwili, gdy ukończone zostaną czynności, wymienione w art. 26 projektu niniejszego rozporządzenia.

Czynności te winny być ukończone najpóźniej do 3-ch miesięcy od chwili ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

Z chwilą rozpoczęcia czynności przez Bank Gospodarstwa Krajowego, oznaczonej rozporządzeniem Ministra Skarbu, tracą moc obowiązującą ustawy i przepisy prawne wymienione w artykule 1 oraz wszelkie inne przepisy prawne, dotyczące przedmiotów unormowanych niniejszem rozporządzeniem.

Art. 29. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 30. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) S. Wojciechowski.

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 29.IV 1924 r. Nr. 36. poz. 382).

Przepisy karne.

360.

ROZPORZĄDZENIE
Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

z dnia 27 kwietnia 1924 r.

o karach za przekroczenie przepisów o relacji marki polskiej do złotego.

Na podstawie art. 1 p. 13 i art. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 roku o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) i zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 1924 r. stanowię co następuje:

§ 1. Kto w czasie, w którym marka polska jest obok złotego prawnym środkiem płatniczym bezprawnie:

a) żąda zapłaty w jednym środku płatniczym z wykluczeniem drugiego, bądź odmawia jej przyjęcia w jednym z środków płatniczych;

b) żąda zapłaty wedle relacji innej, niż ustawowa, bądź odmawia przyjęcia zapłaty ofiarowanej zgodnie z relacją ustawową;

c) w celu obejścia przepisu o ustawowej relacji środków płatniczych podwyższa cenę lub inną należność, będzie karany grzywną od 50 do 5.000 złotych, lub aresztem do czterech tygodni. Obie te kary można orzec także łącznie.

§ 2. Pod przepis § 1 nie podpada zaokrąglenie należności w górę do najbliższego grosza lub najbliższych 10.000 mk. pol.

§ 3. Przepis § 1 nie wyklucza zastosowania surowszych przepisów ustawowych.

§ 4. Do orzekania o przestępstwach przewidzianych w § 1 właściwe są sądy powiatowe (pokoju).

§ 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Wł. Wyganowski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 29.IV 1924 r. Nr. 36, poz. 384).

Skarbowość związków samorządowych.

361.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 15 kwietnia 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w przedmiocie przekazania wojewodom (delegatowi Rządu w Wilnie) i dyrektorom izb skarbowych niektórych uprawnień Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu, wynikających z ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Na podstawie art. 20 ust. 3, art. 37 ust. 2 i art. 48 ust. 4 p. b ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu, wynikające z art. 20 ust. 2 w odniesieniu do powiatowych związków komunalnych i wszystkich gmin miejskich z wyjątkiem gmin, liczących powyżej 100.000 mieszkańców, i art. 37 ust. 1 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747), przekazuje się z zastrzeżeniami, wymienionemi w § 3 niniejszego rozporządzenia, — wojewodom (delegatowi Rządu w Wilnie) i dyrektorom izb skarbowych, a to odnośnie do wydawania zarządzeń w przypadkach, przewidzianych w art. 27 ustęp 3 i art. 28 ustęp 2 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r., oraz do zatwierdzenia:

1) statutów o podatku od gruntów państwowych w b. dzielnicy rosyjskiej na rzecz gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych;

2) uchwał o poborze podatku od lokali i statutów o podatku hotelowym na rzecz gmin miejskich;

3) uchwał o poborze dodatków do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych na rzecz gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych;

4) statutów o podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznemi oraz o podatku od oświetlenia elektrycznego i gazowego w lokalach z wyszynkiem alkoholu i w lokalach zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz gmin miejskich;

5) statutów o opłacie od umów o przeniesienie własności nieruchomości na rzecz gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych;

6) statutów o podatku od spadków i darowizn na rzecz gmin miejskich oraz na rzecz powiatowych związków komunalnych w b. dzielnicy pruskiej od przedmiotów spadkowych i darowanych, znajdujących się na obszarach dworskich;

7) statutów o podatku od plakatów, szyldów i anonsów na rzecz gmin miejskich;

8) statutów o podatku od zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz gmin miejskich;

9) statutów o podatku od psów i o podatku od posiadania przedmiotów zbytku na rzecz gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych;

10) uchwał gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych w przedmiocie stosowania kar porządkowych, przewidzianych w art. 67 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r.

§ 2. Uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych, wynikające z art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 4 p. b ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747), przekazuje się wojewodom (delegatowi Rządu w Wilnie), a to odnośnie do:

1) rozstrzygania i decydowania w sprawach, określonych w art. 3 ust. 3 zdanie drugie ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r.;

2) rozstrzygania odwołań płatników, przeciwko wymiarowi samoistnych danin komunalnych.

§ 3. Prawo zatwierdzenia uchwał podatkowych, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, wykonują wojewodowie (delegat Rządu w Wilnie) w porozumieniu z dyrektorami izb skarbowych, o ile:

1) opodatkowanie gruntów państwowych w b. dzielnicy rosyjskiej nie przekracza wysokości kwot, któremi podobne grunty w sąsiedztwie są obciążone dodatkami do podatków państwowych;

2) stawki podatku od lokali i podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznemi, nie przenoszą norm, oznaczonych w §§ 5 i 9 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317);

3) stawki podatku za zajmowanie lokali, lub ich części w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, gospodach, zajazdach, lub domach noclegowych (podatek hotelowy) nie przekraczają 30% należności za wynajem lokalu wraz z meblami, usługą, pościelą, oświetleniem i opałem;

4) stawki dodatków do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych nie przewyższają norm, określonych w § 8 rozporządzenia II-go Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317);

5) stawki podatku od oświetlenia elektrycznego i gazowego w lokalach z wyszynkiem alkoholu oraz w lokalach zabaw, rozrywek i widowisk nie przenoszą 25% opłaty, pobieranej przez przedsiębiorstwo, dostarczające prądu elektrycznego, wzgl. gazu;

6) stawki opłat od umów o przeniesienie własności nieruchomości oraz podatku od spadków i darowizn nie przenoszą norm, oznaczonych w art. 13 i 16 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r.;

7) stawki podatku od plakatów, szyldów i anonsów nie przewyższają od przedmiotów podatkowych, wymienionych w § 3 statutu wzorowego, dołączonego do rozporządzenia II-go Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317), następujących kwot:

odnośnie przedmiotów podatkowych

grupy 1 . . 5 fr. zł
„ 2 . . 10 „ „
„ 3 . . 10% należności za ogłoszenie,
„ 4 . . 15% „ „ „
„ 5 . . 20% należności za reklamę;

8) przy podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk: A) stawki tego podatku nie przekraczają:

a) 60% ceny biletu wstępu na przedstawienia kinematograficzne, marjonetkowe, cyrkowe, variete, kabaretowe i na walki zapaśnicze;

b) 30% ceny biletu wstępu na przedstawienia kinematograficzne utworów i filmów krajowych;

c) 10% ceny biletu wstępu na zawody i popisy, urządzane przez towarzystwa sportowe i gimnastyczne, których użyteczność publiczną uzna zarząd gminy, oraz na przedstawienia teatralne i występy o wyższej wartości artystycznej lub naukowej;

d) 20% ceny biletu wstępu na wszystkie inne widowiska, zabawy i rozrywki;

B) wysokość podatku, uiszczanego w sposób ryczałtowy, przewidzianego w § 12 ust. 2 rozporządzenia II-go Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317), nie przekracza 50 fr. zł. za każdy dzień, wzgl. wieczór zabawy, rozrywki, lub widowiska;

9) statuty o podatku od psów i o podatku od posiadania przedmiotów zbytku odpowiadają wzorowym statutom, dołączonym do niniejszego rozporządzenia, zaś stawki tych podatków nie przenoszą norm, wskazanych w tychże statutach wzorowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *(—) Z. Hübner.*

Minister Skarbu: *(—) W. Grabski.*

Załącznik Nr. 1 do § 3-go rozp. Min. Spr. W. z d. 15.IV.24, poz. 390.

STATUT WZOROWY

o samoistnym podatku komunalnym od psów.

Na podstawie art. 20 ust. 1 i art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) wprowadza się na rzecz (gminy m. ...., związku komunalnego pow. ....) podatek od psów

§ 1.

Przedmiotem opodatkowania są psy, należące do mieszkańców (gminy m. ...., gmin wiejskich — a w b. dzielnicy pruskiej i obszarów dworskich — pow. ....).

§ 2.

Do uiszczenia podatku obowiązani są właściciele psów.

§ 3.

Od podatku wolne są:

a) szczenięta, liczące mniej 8 tygodni;

b) jeden pies łańcuchowy do pilnowania gospodarstwa, trzymany na uwięzi;

c) psy, będące w posiadaniu władz państwowych, lub samorządowych;

d) psy należące do przebywających w obrębie (gmin m......., gmin wiejskich — a w b. dzielnicy pruskiej i obszarów dworskich — pow.........) niedłużej, niż 4 tygodnie;

e) psy, stanowiące przedmiot handlu w przedsiębiorstwie zajmującem się sprzedażą psów;

f) psy, należące do przedstawicieli państw obcych.

§ 4.

Podatek wynosi rocznie:

a) za każdego pierwszego psa, podlegającego opodatkowaniu 10 fr. zł.

b) za każdego drugiego psa, podlegającego opodatkowaniu 20 fr. zł.

c) za każdego trzeciego psa, podlegającego opodatkowaniu 30 fr. zł.

d) za każdego następnego psa, podlegającego opodatkowaniu 30 fr. zł.

§ 5.

Podatek płatny jest jednorazowo za cały rok.

§ 6.

Wymiar podatku uskutecznia (magistrat, wydział powiatowy) na podstawie danych o liczbie psów, podlegających opodatkowaniu, którą właściciele tych zwierząt obowiązani są zakomunikować (magistratowi, wydziałowi powiatowemu) w sposób, wskazany w przepisach wykonawczych do niniejszego statutu.

§ 7.

Celem kontroli podatku może (magistrat, wydział powiatowy) żądać od właścicieli nieruchomości przedłożenia wykazu osób, posiadających psy, podlegające opodatkowaniu.

§ 8.

(Magistratowi, wydziałowi powiatowemu) przysługuje prawo w wyjątkowych wypadkach czynienia ulg, wzgl. zupełnego zwolnienia przedmiotów od opodatkowania.

§ 9.

Zawiadomienie o wymiarze podatku następuje przez wyłożenie w lokalu (magistratu, wydziału powiatowego) listy płatników ze wskazaniem liczby przedmiotów opodatkowania i przypadających kwot podatkowych oraz przez publiczne obwieszczenie o wyłożeniu z oznaczeniem w nim terminu płatności podatku i środków prawnych.

§ 10.

Odwołania podlegają przepisom art. 48 i 50 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

§ 11.

Niewpłacenie podatku we właściwym terminie pociąga za sobą ściągnięcie go w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według art. 6 ustawy z dn. 9 marca 1923 r. o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 189) i odsetek za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie.

§ 12.

Kary podlegają przepisom art. 62 — 67 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

§ 13.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda (magistrat, wydział powiatowy).

§ 14.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez (magistrat, wydział powiatowy) w sposób w danej miejscowości przyjęty.

Załącznik Nr. 2 do § 3-go rozp.
Min. Spr. W. z d. 15.IV.24 poz. 390.

STATUT WZOROWY

o samoistnym podatku komunalnym od posiadania przedmiotów zbytku.

Na podstawie art. 20 ust. 1 i art. 21 ust. 3 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) wprowadza się na rzecz (gminy m......., związku komunalnego pow.......) podatek od posiadania przedmiotów zbytku.

§ 1.

Przedmiot opodatkowania stanowią: samochody osobowe, motocykle, rowery, karety, powozy, wolanty i t. p. ekwipaże resorowe, broń myśliwska i konie wierzchowe, służące do osobistego użytku i wygody osobistej.

§ 2.

Do uiszczenia podatku obowiązani są posiadacze przedmiotów, wymienionych w § 1.

§ 3.

Od podatku wolne są przedmioty zbytku, wymienione w § 1, które znajdują się w posiadaniu władz państwowych lub samorządowych, przedstawicieli państw obcych, oraz osób przejezdnych, przebywających w obrębie (gminy m.........., gmin wiejskich, a w dzielnicy pruskiej i obszarów dworskich — pow........), niedłużej niż 4 tygodnie.

§ 4.

Podatek wynosi rocznie:

a) od samochodu osobowego .	120	fr. zł.
b) „ motocyklu	20	„ „
c) „ roweru	10	„ „
d) „ karety	60	„ „
e) „ powozu	40	„ „
f) „ wolantu	30	„ „
g) „ innych ekwipaży resorowych	20	„ „
h) „ dubeltówki i sztuceru . .	25	„ „
i) „ każdego konia wierzchowego	40	„ „

Uwaga: Stawki podatku od samochodów należy różniczkować w zależności od siły nośnej, zaś stawki podatkowe od karet i innych ekwipaży w zależności od tego, czy ekwipaż jest jednokonny, czy parokonny.

§ 5.

Podatek płatny jest jednorazowo za cały rok.

§ 6.

Wymiar podatku uskutecznia (magistrat, wydział powiatowy) na podstawie danych o liczbie przedmiotów, podlegających opodatkowaniu, które posiadacze tych przedmiotów obowiązani są zakomunikować (magistratowi, wydziałowi powiatowemu) w sposób, wskazany w przepisach wykonawczych do niniejszego statutu.

§ 7.

Celem kontroli podatku może (magistrat, wydział powiatowy) żądać od właścicieli nieruchomości przedłożenia wykazu osób, posiadających przedmioty, podlegające opodatkowaniu.

§ 8.

(Magistratowi, wydziałowi powiatowemu) przysługuje prawo w wyjątkowych wypadkach czynienia ulg, wzgl. zupełnego zwolnienia przedmiotów od opodatkowania.

§ 9.

Zawiadomienie o wymiarze podatku następuje przez wyłożenie w lokalu (magistratu, wydziału powiatowego) listy płatników ze wskazaniem liczby przedmiotów opodatkowania i przypadających kwot podatkowych oraz przez publiczne obwieszczenie o wyłożeniu z oznaczeniem w nim terminu płatności podatku i środków prawnych.

§ 10.

Odwołania podlegają przepisom art. 48 i 50 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

§ 11.

Niewpłacenie podatku we właściwym terminie pociąga za sobą ściągnięcie go w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według art. 6 ustawy z dnia 9 marca 1923 r. o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 189) i odsetek za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie.

§ 12.

Kary podlegają przepisom art. 62—67 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

§ 13.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda (magistrat, wydział powiatowy).

§ 14.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez (magistrat, wydział powiatowy) w sposób w danej miejscowości przyjęty.

(Dz. U. R. P. z dn. 29.IV 1924 r. Nr. 36, poz. 390).

Wiadomości nieurzędowe.

KOMUNIKAT

Polskie Stowarzyszenie Złotego Krzyża, mające na celu zakładanie i utrzymywanie dla swych członków — urzędników państwowych, domów leczniczych, zdrojowych i wypoczynkowych, otrzymało od Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych w długoletnią dzierżawę dużych rozmiarów budynek w Muszynie nad Popradem (koło Krynicy), który Stowarzyszenie chce przebudować na dom odpoczynkowy wzgl. sanatorjum dla urzędników państwowych.

W celu zebrania potrzebnych na to funduszów Stowarzyszenie zwraca się do swych członków oraz do wszystkich urzędników państwowych z gorącem wezwaniem o zadeklarowanie na rzecz budowy sanatorjum wpłaty w wysokości ½% wypłacanych comiesięcznie w przeciągu roku poborów wzgl. o ileby takie obciążenie było dla niektórych osób zbyt ciężkie o złożenie na cel powyższy jednorazowej pokaźniejszej kwoty.

Przy zapewnieniu sobie dostatecznych środków Stowarzyszenie przypuszczalnie już po roku będzie mogło oddać do użytku urzędników państwowych i ich rodzin duże sanatorjum na 150 łóżek, które prowadzone, jak to się zamierza, we własnym zarządzie będzie znacznie tańsze niż prywatne tego rodzaju zakłady, a więc dostępne również i dla mniej zamożnych urzędników państwowych. Bardzo zdrowa miejscowość, prześliczne okolice, rzeka, nadająca się do kąpieli, wreszcie blizkość Krynicy, i możność korzystania z jej kąpieli i urządzeń leczniczych — wszystko to będzie czyniło z Muszyny pierwszorzędny zakład zdrowotny.

Ci wszyscy, którzy przyczynia się do budowy powyższego sanatorjum przez uiszczanie wpłaty ½% miesięcznych poborów przez jeden rok, będą mieli pierwszeństwo w domu wypoczynkowym względnie w sanatorjum w Muszynie.

Po bliższe informacje w sprawie Stowarzyszenia oraz po odpowiednie druki do zapisywania się na członków Stowarzyszenia oraz deklarowania wpłat na budowę sanatorjum należy się zwracać do Sekretarjatu Stowarzyszenia (Lwów, pl. św. Ducha L. 1, 1 p.).

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22. 24451. 6-V 1924 r.